

1. REGÉNYFÜZET

BASTEI
BUDAPEST

ÁRA: 48 Ft

DR. STEFAN FRANK

Egy orvos különleges esetei

MC
110.889

A váltságdíj

Dr. Frank és az elrabolt lány

DR. STEFAN FRANK

EGY ORVOS KÜLÖNLEGES ESETEI

Hosszú évek óta növekvő népszerűségnek örvend egész Európában a Bastei Verlag regénysorozata. Eddig több mint 1000 füzet jelent meg a rokonszenves orvosról, dr. Stefan Frankról, aki egész életét a betegeknek szenteli.

SZERELEM, IZGALOM, EMBERSÉG.

Ez lehetne a regények mottója, és reméljük, hogy a Kedves Olvasó mindezt megtalálja a mostantól havonta jelentkező sorozatban. Az 1000 regény garancia arra, hogy mindig érdekes olvasmányt adjunk az Önök kezébe, és megígérjük, hogy ha igénylik, akkor gyakrabban is jelentkezünk.

**Jó szórakozást kíván:
a Szerkesztőség**

**BASTEI
BUDAPEST**

DR. STEFAN FRANK

A VÁLTSÁGDÍJ

Dr. Frank és az elrabolt lány

Vajon ki az a gyönyörű nő, aki váratlanul felbukkan a grünwaldi magánrendelőben, és teljesen felkavarja Stefan Frank életét? A neve Valerie Dorsa, Solveig unokahúga, és egészen különös oka van arra, hogy egy időre elrejtőzzék.

A titokzatos Valerie a csábítás valamennyi trükkjét beveti, hogy levegye a lábáról vendéglátóját, Frank doktort. Vagy csak Solveig látja így, akit szörnyű féltékenység gyötör, mióta észrevette, hogy kis unokahúga szemtelenül flörtöl a grünwaldi orvossal...?

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
DR. STEFAN FRANK:
DR. FRANK UND DIE ENTFÜHRTE GELIEBTE
Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Fordította:
KÁCSOR JUDIT

Címlapfotó: Orion

ISSN 0866-2355
ISBN 963 02 8730 7

© Kácsor Judit Hungarian translation

MC 110.889

1990

A DR. STEFAN FRANK: EGY ORVOS KÜLÖNLEGES ESETEI
c. regényfüzetek a Bastei Budapest Kiadói Kft. időszakos kiadványa.

Felelős kiadó: Oroszlán László

Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Kiadóhivatal: 1111 Budapest, Egrý József u. 23.

Szerkesztőség: 1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. Telefon: 118-5716

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a hírlapkézbesítőknél, a Posta hírlapüzemeiben és a Hírlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest XIII., Lehel u. 10/a. 1900, közvetlenül vagy átutalással a HELIR Postabank Rt. 219-98636 021-02799 pénzforgalmi jelzőszámra.

Előfizetési díj fél évre: 288,- Ft, egy évre: 576,- Ft.

© BASTEI-VERLAG

Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

5060 Bergisch Gladbach 2

Scheidt bachstrasse 23-31

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy részleteinek bármilyen formában történő felhasználását, sokszorosítását. A regény szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, élővel vagy akár elhunytal való hasonlóság a véletlen műve.

Budapest, Szikra Lapnyomda (90-2451)

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Minden porcikájában érezte, hogy alaposan megfázott. Szánalmasan vacogott, habár az egész házban kellemes meleg volt. Fájt a feje, vállizmai megmerevedtek.

Iszonyúan kapart a torka, és étvágya sem volt. Semmi kétség, kiadós influenzát szerzett, ami nem is csoda a napok óta kezelt rengeteg náthás páciens után.

Stefan Frank elhatározta, hogy ma este nem vacsorázik, megelégszik egy pohár forró mézes tejjel. Ha szerencséje van, és jól kialussza magát, talán holnapra már kutya baja. De tévedett, a nátha sokkal jobban leterítette, mint hitte volna. Nehezeére esett még a tejet is megmelegíteni. Legszívesebben hagyta volna az egészséget, de belátta, hogy nem mondhat le a vacsorapótlékról.

Kilenckor mindenesetre már ágyban feküdt, és nyugodalmassal jó éjszakát kívánt magának. Hiszen oly nagy szüksége volt pihenésre. Nehezen jött álom a szemére, s amikor már éppen elaludt volna, kellemetlen zaj szakította ki félálmból.

— Jaj, ne! — nyögte csukott szemmel. Csengettek. — Egy orvosnak is joga van néha betegnek lenni. — Ezzel a másik oldalára fordult, és fejére húzta a takarót.

De mindhiába. A csengő élesen felberregett újra. Csak most jött rá, hogy ez nem akármilyen csengetés, hanem a jól ismert, megbeszél jel: három rövid, egy hosszú.

Stefan akarata ellenére kiugrott az ágyból. Felkapta a fürdőköpenyét és belebújt. Gyors mozdulattal a hajába túrt, majd kétségbeesetten kezdte keresni a papucsát. Amikor végre kikapogatta, újból csengettek. Megint három rövidet, egy hosszút.

— Jól van már, jövök! — kiáltotta a grünwaldi magánrendelő csöndjébe. Három rövid, egy hosszú — ezt a jelet kizárólag Solveig Abel ismerte, márpedig ha ő minden előzetes bejelentés nélkül toppan be, annak bizonyára nyomós oka van. Nem beteg tán? Annyira biztos nem, mint ő. Na de a maga bajával később is törődhet. Most mindenképp az átkozott kulcsot kellene megtalálnia, aztán futás le a lépcsőn. Arra az egyszerű tényre, hogy egy praktikus kaputelefonnal is rendelkezik, egyáltalán nem gondolt.

Valóban Solveig Abel állt az ajtóban. Csinos ruha, ápolt haj, mértéktartó smink, ahogy az a Fenyő Szálló tulajdonosnőjéhez illik.

Nem volt egyedül, mellette még valaki állt. Csak nem egy beteg szállodavendég? — morfondírozott magában kissé ingerülten Stefan.

— Solveig . . .

— Bocsáss meg, kérlek, hogy így egyszerűen rád törünk. Jó estét, Stefan! Bejöhetünk? Tudod, nem akarom . . . szóval nem láthat meg minket senki.

— Hirtelen besurrant, és húzta maga után kísérijét is, egy ugyancsak ele-

gáns, fiatal nőt. Kulcsra zárta az ajtót, és megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Sikerült! Bemutatom az unokahúgomat: Valerie Dorsa. Tulajdonképpen róla van szó. Ő pedig dr. Frank, nagyon-nagyon kedves barátom . . .

— Tudom . . . — mosolygott a hamvasszőke hajú, szép lány elbűvölően. Stefánnak úgy tűnt, mintha Solveig fiatalabb mását látná, talán kicsit kihívóbb, feltűnőbb kiadásban. Akár testvérek is lehetnének, gondolta, és szégyellni kezdte magát túlzottan lezser öltözéke miatt.

— Igazán sajnálom, ma egyáltalán nem számítottam látogatókra, éppen lefeküdtem, mert attól tartok, elkapott az influenza . . .

— Jaj, istenem! Annyira számítottam rád! — kiáltott fel Solveig. — Nincs más hátra, valami mást kell kitalálnunk, Valerie.

— Ne menjünk talán előbb fel? — indítványozta Stefan, miközben a pokolba kívánta az egész kínos helyzetet.

— Szuperötlet! — sugárzott Valerie, és már szaladt is fűgén fel a lépcsőn.

Stefan szemrehányó pillantást vetett Solveigra, de az igyekezett kitérni előle.

— Levethetem a kabátomat? Túl meleg van itt önnél, doktor.

— Ne is zavartassa magát — válaszolta epésen Stefan, de azonnal belátta, hogy gyerekesen viselkedik.

Solveig, aki értett ahhoz, hogyan kell a kedélyeket lecsillapítani, magán hagyta a kabátját, ezzel is jelezve, hogy nem akarnak éjfélig maradni, majd bársonyos, meleg hangon megszólalt:

— Bocsáss meg, kérlek, Stefan! Ha nem lenne ennyire fontos, eszembe sem jutott volna Valerie-t idecipelni. De hát értsd meg . . . emberrablásról van szó.

— Miről?

— Emberrablásról — ragadta magához a szót Solveig szép unokahúga.

— Pontosabban az én elrablásomról — úgymond. Még pontosabban: elraboltattam magam. Tulajdonképpen azt hittem, a Fenyő Szállóban biztonságban leszek, de unokanővérem időközben felvilágosított, hogy ez nem egészen így van. Folytassam, vagy megengedi, hogy előbb a meghűlésével törődjem?

— Ne, ne . . .

— De igen — erősködött Valerie. — Mindenekelőtt hozz egy pár meleg zoknit, Solveig. Nem tévedek, ugye, ha arra gondolok, tudod, hol találsz őket. Van citrom a háznál, doktor?

— Mint mindig — dadogta Stefan meghökkenve.

— Remek. És konyak is természetesen.

— Persze, de . . .

— Másra nincs is szükségünk. Meleg láb és forró konyak egy citrom levéllel elkeverve. Az íze iszonyú, de a hatása fantasztikus. Hol a konyha?

— Hagyd csak, Valerie, majd én megcsinálom! — kiáltotta messziről Solveig.

— Így is jó. Akkor addig mesélhetek. Biztos mindenfélet gondol most rólam, doktor. De ne higgye, nem vagyok rossz, csak egy szökésben levő nő.

— Ki vagy mi elől szökik, ha szabad kérdezmem?

— A szerelem elől — mondta a szép lány, és hirtelen már nem is tűnt olyan kihívónak. — Akinek a forró kása egyszer megégette a száját, az az aludtjejet is megfújja. Nem így mondják?

Solveig gyapjúzoknival és gőzölgő citromlével lépett be. A konyakosüveg karnyújtásnyira volt Stefantól. Mialatt zokszó nélkül felhúzta a zoknit jéghideg lábára, Valerie összekeverte a citromot a konyakkal, és erőnek erejével belediktálta a szörnyűséges kotyvalékot. A férfi becsukta a szemét, és összeszorította a fogát, nehogy visszaöklendezze az egészet. De alig ért a keverék a gyomrába, különös melegség és jó érzés töltötte el. A kényeztetés azonban még nem ért véget: a térdére takaró, a hátához párna került. Kezdte élvezni a betegséget.

— Éppen azt magyaráztam Stefannak — kezdte Valerie ... „Stefan”-t mondott, egész egyszerűen csak „Stefan”-t, egyáltalán nem dr. Frankot, ahogy pedig a körülmények megkívánták volna —, hogy szököm a szerelem elől. Folytatod, vagy beszéljek én?

Solveig jellegzetes mozdulattal legyintett.

— Beszélj csak, hiszen rólad van szó: a te szökésedről és a te szerelmedről!

— Köszönöm — mosolygott Valerie, és Stefant elöntötte a forróság ettől a mosolytól. Vagy mégis inkább a konyak-citrom koktél volt az oka?

— Tudnia kell, hogy St. Moritzban élek és dolgozom. Meglehetősen sikerrel, amit Solveig is igazolhat. Néhány előkelő butik tulajdonosa vagyok, s aki az én áraitam megengedheti magának, az már nem mondható szegénynek. Jól fejeztem ki magam, nővérkém?

Solveig bólintott.

— Nos jó, akkor lapozzunk. Talán arrogánsnak tűnik a kijelentés, de ez a teljes igazság: csikó kis vagyont hoztam össze az évek során, s ez bizony esetenként zavaró.

— Valóban? — krárogott Stefan.

— A szerelemben például — bólintott komolyan Valerie. — Robert Meissnernek hívják, pilóta egy arab olajsejk alkalmazásában, akinek némi vagyona van St. Moritzban.

— Mármint a sejknek, nem a pilótának — helyesbített Solveig.

Stefan még mindig nem értett semmit.

— Örülten tetszik nekem.

— A sejk? — ugratta Stefan.

— Nem, a pilóta — mondta Valerie. — Lehet, hogy szerelmes vagyok bele. Ki tudja, talán ő az igazi. Hát ezért vagyok itt, hogy ezt megtudjam.

— Nem értem.

— Pedig egyszerű. Honnan tudjam, hogy engem szeret és nem a pénze-
met? Hogyan bizonyosodjam meg róla, hogy viszonzza-e az érzelmeimet? Ha holtbiztosan tudnám, hogy ugyanúgy szeret, mint én őt, a többi már gyerekszjáték lenne. De nem tudom. Érti?

— Nem — felelte őszintén Stefan.

— Nemsokára meg fogja érteni. Úgy intéztem, hogy St. Moritzban min-
denki azt higgye, valóban elraboltak. A váltságdíj pedig tetemes. Roberten kívül senki sem fizetné ki. Mármost csak egyetlen kérdés gyötör: kifizeti-e, vagy sem. Ha igen . . .

— Ha igen? — ismételte meg kissé rekedten Stefan Frank a kérdést.

— Akkor ő az igazi. Ha mégsem, hát akkor köszönetet mondok jó ösztö-
nőknek és eszemnek, hogy megmentettek egy ballépéstől. Robert tudja, hogy Grünwaldban lakik egy unokanővérem, aki egy kis szálloda tulajdo-
nosa. Tehát amint lehetséges, Solveiggel kapcsolatba fog lépni. Erre sajnós
nem gondoltam. Meglehet, hogy idejön, és keresztülhúzza a számításomat. Solveig szerint ez az, amit meg kell akadályozni.

— Természetesen. Semmi esetre sem szabad megtudnia, hogy téged
egyáltalán nem rabolt el senki, hanem magadtól tűntél el.

— Elnézést — szólt közbe Stefan. — Miért nem tudhat meg Meissner úr
semmit?

— Ó, kedvesem! — kuncogott Solveig. — Te tényleg nagyon-nagyon be-
teg lehetsz. Mert akkor vagy halálosan meg lenne sértődve, hiszen melyik
férfi tűri, hogy így próbára tegyék?, vagy pedig, ha csak Valerie pénzére fáj
a foga, még bosszút is állhat rajta. Nem gondolod? Egy szó mint száz —
Meissner úrnak egyelőre nem szabad megtudnia az igazságot. Éppen ezért
Valerie-vel semmi esetre sem találkozhat nálam, ha mégis erre vetődik. Ne
aggódj, pár napnál nem tart tovább. Az lenne a kérésem, Stefan . . .

— Igen? Mi lenne az? — kérdezte az orvos gyanakodva.

— Maradhatna-e addig Valerie nálad? Mindent átküldök majd neki,
amire szüksége van, persze a legnagyobb titokban és feltűnés nélkül. Bizto-
san nem lesz terhedre. Egyáltalán nem is kell többet foglalkoznod vele. Kis
unokahúgom bámulatos divattervező, minden modelljét maga készíti.

— Majdnem mindet — szerénykedett a St. Moritz-i szépség.

— Sajnos, sosincs elég ideje, hogy csak ezzel foglalkozzon. Most lenne!
Ugye, beleegyezel, és rendelkezésére bocsátod a vendégszobádat? Megte-
szed, Stefan? A kedvemért . . . Kérlek!

A konyak hatott. Különben sem tudott soha ellenállni Solveignak.

— Mit tehetnék mást . . . — válaszolta, és még egy mosolyt is megkoc-
káztatott. — Érezze magát itthon.

Ami most következett, végképp levette a lábáról. Két puha kar fonódott a nyakára. Nehéz parfüm illata bódította eltompult érzékeit.

— Épp olyan vagy, amilyenek Solveig leírt — suttogta Valerie a fülébe. — És épp olyan, amilyenek az én Robertemet elképzelem. Tegezhetek, szólíthatlak Stefannak, ugye? Természetesen te is tegezz és szólíts Valerie-nak. Kösz. Millió puszi. De most aztán gyorsan ágyba, ha azt akarod, hogy a citromos konyakkúrám hasson, és holnapra már ne is emlékezz erre a csúnya megfázásra.

Daniela kritikusan szemlélte partnerét.

— Hogy jársz már megint?

— Két lábon — sziszegte Jörg. — Mit képzelsz? Na, gyere már, ne legyünk megint mi az utolsók.

— Nem az én hibám! Én már öt perce készen vagyok. Miért húzod olyan pocsekul a jobb lábadat?

— Abbahagynád már végre? Ezt nem lehet kibírni!

Szerda este volt, a hét második edzése. Hétfő, szerda és péntek esténként az országos társastáncbajnokságra készültek. Nyolc lánynak, nyolc férfinak, vagyis tizenhat embernek kellett a tökéletes szinkronmozgást begyakorolnia. Az edzésen valamennyien testhez álló tornaruhát viseltek, ami semmit, de semmit nem takart el jótékonyan. Az edző a legapróbb hibás mozdulatot is kíméletlenül észrevette.

Daniela még csak három éve, de óriási lelkesedéssel csinálta ezt . . . Jóllehet, már jóval régebben elkezdte. Még akkor, amikor az orvos megállapította, hogy kissé görbe a háta, és jót tenne, ha gyógytornára járna. Ez nemcsak a hátgerincének használt, de csuda nagy élvezet is volt . . . Később balettozni kezdett, majd egyszerű táncórákra járt. Aztán következett a társastánc-tanfolyam. Itt mutatkozott meg igazi tehetsége.

Egyszerűen fantasztikus volt a könnyed rumbát, paso doblét és a csacsacsát táncolni. Zene és tánc teljesen beépült az életébe. A társastánc szigorú rendje sem okozott gondot neki. Individualizmusról itt szó nem lehetett, csak a közösség érdeke számított.

Eddig egészen jól kijött Jörg Ridderral, a partnerével. Jóval régebben itt volt már, és mondhatni, ő tanította meg Danielát az első lépésekre. Most azonban kész Matuzsálemnek tűnt. Amiatt-e, hogy úgy húzta a jobb lábát, vagy mert már elérte a hírhedt kritikus korhatárt? Harminc és negyven között nem megy már semmi, állapította meg Daniela a maga tizenkilenc esztendejével. De hiszen Jörg csak harmincegy éves! Az ő szemszögéből nézve ugyan már kőkorszaki szaki, de hisz több férfi is van a táncegyüttesben, aki három-négy évvel idősebb Jörgnél, mégis egész jól tartják magukat.

Na igen. Oswald Panse úr, mindenki Ossyja ugyan még nem vett észre semmit. Ossy, a tánciskola tulajdonosa jelenleg az együttes edzőjeként működött, korábban azonban országos bajnok volt. Igazán jó fej, de kíméletlenül szigorú; nem tűr semmilyen lezserséget. Ahhoz túlon túl drága ez a tánc, szokta mondogatni. A sportszövetség nélkül élni sem tudnának. Egyedül az együttes ruhái, cipők, frizura, kozmetika egy vagyonba kerül.

Ó, a frizurák! Hajszállra egyformának kell lenniük. A nők valamennyien előírás szerint növesztik a hajukat, a férfiak pedig egyforma frizurát nyíratnak. Áldozat nélkül persze nem megy . . . A Német Sportsegély csak akkor fizet a Sporttánc Egyesületnek, ha sikereket ér el. Pótbevételekhez pedig

csak úgy juthatnak, ha hakniznak: kongresszusokon, kiállításokon vagy vásárokon lépnek fel.

Daniela máris sokra vitte. Imádott reflektorfényben állni, és élvezte a közönség tapsát. Ehhez képest a közöséges diszkóugrándozás egyszerűen nevetséges!

— Felállni, kérem! Siessünk, uraságok! Nyolc perc késésben vagyunk! Mi a fene van veletek?

— Látod? — mondta Daniela, és oldalba bökte Jörgöt. Ő már rég a helyén állt. Tudta, hogy a tánc nehéz munka, tudta, hogy izzadni fog, hogy kis kontya félrecsúszik. Egyes figurákat, lépéseket újra és újra meg kell majd ismételnie. Balra, jobbra, fordulás, bal kéz kinyújt, spárgába le.

— Ridder úrfi! A jobb vállad már megint egy teljes centiméterrel magasabban van. Nem akarod végre felfogni, vagy már ott tartasz, hogy azt is elfelejtetted, amit eddig tudtál? Akkor ennek megfelelően bánunk majd veled. De most szedd össze magad, mert különben nem jutunk semmire. Egy, kető, fordulás balra. Ahá, ez már jobb volt — dicsért Panse.

Jörg összeszedte magát. Hogy mennyire, azt csak Daniela Kuhn látta igazán. Fél órán át minden simán ment. Akkor azonban a Jörg előtt táncoló férfi eltévesztette a lépést, Panse lefújta az egészet, és minden kezdődött előlről.

Hosszú időbe telik, amíg nyolc lány és nyolc férfi úgy összeszokik, hogy karjuk, lábuk egyazon ütemre mozog. Daniela mindezt tudta már, és tudták a többiek is, de mindenekelőtt Jörg, aki már oly régóta csinálta, és tulajdonképpen ideális partner volt.

Ma azonban nem. Ma valami más is történt vele. Egy meglehetősen nehéz szakasznál, amit eddig egyébként kitűnően tudott, hirtelen megcsúszott és elvágódott.

Ez a társastáncban szarvashibának számít. A szabályok kíméletlenek. Ha valakinek megrándul a bokája, letörik a cipője sarka, vagy elröpül a cipője, ina szakad, vagy megsérül a térde — tovább kell táncolnia. Ha valakinek ennél is súlyosabb baja esik, annak valahogy el kell hagynia a táncparkettet. Ekkor az árván maradt partnernek fantomtárssal kell tovább táncolnia. Csak az a fontos, hogy a többiek szimmetriáját ne bontsa meg semmi.

Hét és fél pár táncolt tovább. Jörgöt két, eddig láthatatlan segítő kihúzta a parkett szélére. Daniela vért izzadt, de kitartott.

Csak az edzés szünetében, teljesen átizzadt trikóban ért rá végre partnerével is törődni.

- Mi bajod volt, Jörg?
- Fogalmam sincs.
- Mi az, hogy fogalmaid sincs?
- Mi lenne? Nem tudom.

— Esetleg szándékosan vágódtál el? Már korábban is úgy tűnt, mintha nem volna kedved táncolni. Hm?

— Elment az eszed? Tizenkét éve vagyok az együttesnél — dühöngött Jörg.

— Talán már néhány évvel többet is a kelleténél. Pansénak igaza van: aki nem bírja, az lépjen le. — Daniela olykor nagyon kegyetlen tudott lenni. — Tudom, az országos bajnokságot feltétlenül végig akarod még csinálni. De ha már nem megy... Végül is nem függhetünk mind a te közvényedtől, ha van egyáltalán.

— Tűnj el, és hagj békén!

Panse, az edző is odajött.

— Na, mi van?

— Már jobban vagyok, mester — mondta Jörg keserű fintorral. — Épp csak elcsúsztam, ennyi az egész.

— Nem hinném. Figyeltelek. Valami van a jobb lábaddal, és ez nem ma vagy tegnap kezdődött. Már régóta húzod.

— Dehogyan?

— Nekem ne dumálj, fiacskám. Tudom, mit beszélek. Fáj a lábad. Miért nem vallod be? A te korodban ezt még lehet kezelni.

— És ha mégsem?

— Akkor is el kellene menned.

— Hová? — kérdezte Jörg.

— Egy ortopéd orvoshoz.

— Hülyeség!

— Ez nem hülyeség. Fogd — felírtam a címét. De ne halaszd sokáig! Az ürge nagymenő. Engem is kezel.

— Téged? Neked izületi problémáid vannak?

— És még milyenek! Néha legalábbis. Hidegben és időváltozáskor. Nem csoda az én koromban és ahhoz képest, amiken átmentem. Legjobb lesz, ha már holnap felkeresed. A neve dr. Morena, főorvos a Waldner Klinikán. Szimpatikus fickó. Add át üdvözetem, és mondd meg neki, hogy olyan emberekre, mint te, a bajnokságon feltétlenül számítok.

Jörg már másnap elment a Waldner Klinikára. Nem is telefonált be, hogy időpontot kérjen. Egyenesen odahajtott, és dr. Morena iránt érdeklődött. Amikor az ortopédiai osztályon rátalált, csak megerősíthette Ossy véleményét: a doki valóban szimpatikus fickó volt.

— Jó napot, doktor úr! Tudom, hogy zavarom, elnézést. A nevem Jörg Ridder, és többek közt egy együttesben táncolok. Ebben a minőségemben egyébként át kell adnom az edzőm, Oswald Panse üdvözetét.

— De verdam?

— Hogyan? — hűledezett Jörg.

— Ó, elnézést. Spanyol vagyok, tudja, s ha erősen koncentrálok valami-

re, gyakran az anyanyelvemen szóalok meg. Szóval, senor Panse küldte hozzám. Na és miért?

Jörg tudta, hogy jó úton jár. Kissé elesett kékpet vágott, mintha megérezte volna, hogy épp erre van most szükség.

— Mert az edzés kellős közepén elvágódtam. Ilyesmi bárkivel megtörténhet, de Ossy állítja, hogy amúgy sincs minden rendben a jobb lábammal. Épp a legrosszabbkor, mert az országos bajnokságra készülünk. Más táncnemben egyáltalán nem lenne ez ekkora gond, de a társastánc az egészen más. Egyszerűen nincs, aki beugrana helyettem. Segítsen rajtam, doktor!

Carlos Morena hamiskásan mosolygott.

— Lassan a testtel! Hogy segítek magán, ha azt sem tudom, mi a baja? Volt már korábban is hasonló panasza?

— Soha.

— A háta se fáj? Lehet, hogy porckorongkopása van.

— Ugyan! Mindig is makkegészséges voltam. Táncos vagyok; ez pedig versenysport, tudja. Heti három edzés. Lehetséges, hogy a magam harminckét évével öreg vagyok már ehhez?

— Majd meglátjuk — szolt határozottan az orvos, és felállt. — Menjünk át a rendelőbe, ott több helyünk lesz.

— Nem kellene talán előbb az adataimat felvennie?

— Erre még van időnk. Talán nem is lesz rá szükség.

— Mert nem is akar kezelni, ugye? — kérdezte ijedten Jörg.

— Mert talán nincs is szüksége kezelésre — válaszolta kimerően az ortopéd szakorvos.

A vizsgáló első pillantásra valóságos kínzókamrának tűnt. Carlos Morena leült egy háromlábú székre a szoba egyik sarkába. Jörgöt az ellenkező sarokba irányította, úgy négy méter távolságra magától.

— Kérem, egész lassan jöjjön ide hozzám!

Jörgnek az volt az érzése, hogy alkoholteszten van. Jaj, csak el ne botoljon, csak az egyensúlyát ne veszítse el! Páni félelmet érzett, hogy az orvos valamilyen betegségnek, esetleg testi hibának tulajdonítaná. Mert akkor aztán befellegzett a táncoskarriernek — és persze Daniela Kuhnnek... Igen, ki lesz Dany partnere? Az aggodalom erőt és bátorságot adott neki. Baj nélkül sikerült megtennie a négyméteres távolságot.

— Jó. És most kérem megfordulni, vissza a sarokba!

— Mire jó ez? — háborgott magában Jörg. De alighogy megtette a táv felét, élesen felcsattant Morena hangja: — Állj!

Jörg engedelmesen megállt.

Az orvos odajött hozzá.

— Ezt aztán biztos nem tegnap szedte össze!

— N... nem. De még sosem volt ilyen rossz.

— Fáj? — kérdezte Morena, miközben a far egy bizonyos pontját megnyomta.

— Jaj! — tört elő akaratlanul Jörgből.

— A jobb lába zsibbad néha?

— Nem is tudom. De hogy így rákérdezett, igen . . . Úgy hiszem, igen. Mit jelent ez, doktor?

— A jobb csípője is fáj néha, nemde?

— Sajnos, igen. Olyankor úgy érzem, mintha megbénulnék.

— És a bizsergéstől szinte megőrül?

— Úgy van. De honnan veszi mindezt?

— Később elmesélem. Mit csinál, ha éppen nem táncol, Ridder úr?

— Taxisofőr vagyok. Apámnak van egy elég nagy taxivállalata. Neki dolgozom.

— Ahá! És közben mindig ilyen szűk nadrágot hord?

— Többnyire. Miért?

Morena elengedte a kérdést a füle mellett. Váratlan mozdulattal benyúlt Ridder farzsebébe, és kicsipentett onnan egy degeszre tömött pénztárcát.

— Ezt, ugye, mindig magánál hordja?

— Hát persze. Jogsi, személyi, hitelkártya, pénz.

— Apró is?

— Néha igen.

Morena bólintott. — Így gondoltam én is. Na, jöjjön, menjünk át a szobába, ott kellemesebb.

— Meg sem fog röntgenezni, vagy valami ilyesmi?

— Nem. — Többet nem is szólt, csak előrement.

Jörg követte. Szó, ami szó, nem a legjobb orvoshoz került!

— Üljön le — vetette oda hanyagul az ortopéd orvos, miközben ő maga is elhelyezkedett az íróasztalánál.

— Bökje már ki, mi bajom van, doktor úr!

A válasz úgy jött, mint derült égből a villámcsapás. — Nervus isiadicus kompressziós szindróma.

Jörgnek fogalma sem volt, hova tegye ezeket a szavakat.

— Micsoda??

— Pénztárcakór — vigyorgott Carlos Morena. — Nem egyedi eset. Ha sokáig mereven ül, akkor az, amit a túl szűk nadrágja farzsebében hord, állandó nyomást gyakorol a farizmokra és -idegekre. Ezáltal becsípődik egy idegszál. Tünete először csak kellemetlen bizsergés, lábszibbadás, fájó csípő. Ha azonban ezt idejekorán nem fedezik fel, ha elhanyagolják, akkor súlyos mozgásszervi panaszokhoz vezethet. A beteg hirtelen feláll, de a lába nem engedelmeskedik, ő pedig a földre zuhan. Könnyen eltörheti vagy kifícamíthatja a lábát is. Pedig egyszerűen csak nem tudja, mi okozza a baját. Azt tanácsolom tehát magának, hogy mielőtt hosszabb autóútra indul, vagy

repülőgépre száll, távolítsa el a pénztárcáját a farzsebéből. Ön mint taxisofőr minden egyes út alkalmával újabb veszélynek teszi ki magát. Nem is csoda hát, hogy a dolog máris krónikussá vált.

- Szóval már krónikus betegségem van?
- Az, bizony!
- És már nem is lehet segíteni rajta?
- De természetesen még lehet. Azonnal hozzá is látunk.
- Mihez?
- Most rögtön kap tőlem egy B-vitamin-injekciót. Ezenkívül hőkezelést és masszázst rendelék el. Ha ez sem segít, akkor galvánkezelést alkalmazunk.
- De hát ez biztos rengeteg ideig tart! — siránkozott Jörg.
- Akkor nem, ha megfelelőbb helyet keres az irattárcájának, és rendszeresen betartja az előírásokat. A bajnokságukig garantáltan rendbe jön. Erről jut eszembe, mondja meg Panse úrnak, elvárom, hogy meghívjon — mosolygott sokat sejtetően Morena doktor, miközben gondosan felszívta a B-vitamin-oldatot.

Robert Meissner gyűlölte a samedani repülőteret. Már csak azért is, mert csak jó időben lehetett itt fel- vagy leszállni. Amint beborult az ég, azonnal repülési tilalmat rendeltek el. De gyűlölte a munkáját is, mert kénytelen volt állandóan az olajsejk kénye-kedve szerint ugrálni — habár a főnökével amúgy nem volt nehéz kijönni.

Ragyogó márciusi délelőtt volt, amikor repülőgépen Kuvaitból megérkezett. A sejk legifjabb sarját hozta St. Moritzba sielni. Több dolga már nem volt a tizenkét éves kis fenséggel. Szolgalelkek egész hada sorakozott fel, hogy a fiút méltóképpen fogadja, úgyhogy Robert hozzáláthatott a repülőgép körüli teendőkhöz.

A sejk álomszép villája Suvrettában állt. Robert mindössze egy kis szobában lakott a garázs fölött. Többre nem is volt szüksége. Többnyire amúgy is úton volt. Néha kiment a sípályára, vagy St. Moritzban bókászott, betért Hanselmann kávézójába megkóstolni a világhírű diótortát, és bámulta a dőzsölő gazdag hírességeket.

Egy ilyen portya alkalmával ismerte meg Valerie Dorsát anélkül, hogy sejtette volna, milyen fontos személyiség maga a hölgy. Csak később tudta meg, hogy elismerten ügyes, okos üzletasszony, akinek a siker a nyomába szegődött. De csak akkor tudatosult benne, hogy milyen szenvedélyesen szereti, amikor Valerie sem titkolta el érzelmeit.

Na igen — a szerelem! Robert Meissner maga se hitt már benne. Évekkel ezelőtt persze másként volt. A Szövetségi Légierő fiatal tisztjeként vette el Hannát; két gyerekük született, és ő azt hitte, rátalált a boldogságra. Egy napon aztán rájött, hogy felesége a házasságot egészen másképp képzei el, legalábbis ahhoz képest, amit ő tudott nyújtani neki. Hanna beadta a válópert, megnyerte, és a két kislányt is neki ítélték.

Időközben újból férjhez ment, de ezúttal egy jómódú üzletemberhez, akinek az életstílusa valószínűleg sokkal jobban elkápráztatta. Robert ennek ellenére havonta pontosan fizette a törvény által előírt gyermektartást. Látni ugyan már nem láthatta a lányait, azok anyjukkal és mostohaapjukkal Koppenhágában éltek. Tulajdonképpen fájt a szíve, ha erre gondolt, de azal vigasztalta magát, hogy az élet már csak ilyen.

— Meissner úr!

Robert megállt, és meglepődve fordult hátra. Az előbbi hang ismerős volt ugyan, de a repülőtér épületében éppen nem számított rá.

— Strömli asszony?

Margit Strömli Valerie egyik szőrmebutikjának üzletvezetője volt. Egyesek szerint ugyan a bunda már nem megy, de nem így St. Moritzban. Fesett nerc, rövidre nyírt jegesmedve és egyéb örültségek voltak a menők. Valerie-nek óriási sikere volt velük. És nem kevés része volt ebben Margitnak, aki bár elmúlt ötvenéves, értett hozzá, hogy alig negyvennek nézzék. De mi a csudát keresett itt a nap kellős közepén?

— Micsoda szerencse, hogy végre megtaláltam, Meissner úr! Olyan szörnyűség történt! Valószínűleg még nem is tudja.

Robert elképedve hunyorgott.

— Miféle szörnyűség, Strömli asszony? És mit kellene tudnom?

— Dorsa kisasszony elrabolták!

— Mit csináltak? — kérdezte döbbenten.

— Elrabolták — ismételte az alkalmazott remegő hangon. — Furcsállottam, hogy kora reggel nem jött be az üzletbe ő, aki különben mindig az első. Ő maga szokott nyitni is. De hát az ember nem gondol rögtön a legrosszabbra. Úgy tíz körül viszont már egyre nyugtalanabb lettem, és felhívtam a másik két üzletet, de ott sem hallottak felőle semmit, egyáltalán semmit. És akkor jött ez.

Nagy fehér borítékot nyújtott át neki, rajta a címzés: „Valerie Szörmebutik”. Robert azonnal tudta, miről van szó. A borítékból fehér papírlapot húzott elő, amire valaki kivágott betűket ragasztott fel. A szöveg nehezen volt olvasható.

„Fizessen százezer dollárt Valerie-ért cserébe. Ha nem, a lányt felnégyelve kapja vissza. Még jelentkezünk.”

Különös módon nem az örült nagy pénzösszeg borzolta fel az idegeit, hanem egyetlen szó: „felnégyelve”. Abban már biztos volt, hogy Valerie gyilkosok markában van. De hogyan tovább?

— Csak nem veszi komolyan? — próbálta megnyugtatni szegény Margitot.

— Már hogyan tenném? Csak úgy nyüzsögnek itt a bűnözők. És nem is olyan rég mondta nekem Valerie: „Strömli asszony — mondta —, ha bármikor történne velem valami, mindenekelőtt Meissner urat értesítse. Ne a rendőrséget. Azok egészen más dolgokkal vannak elfoglalva itt, St. Moritzban. De Robertnek mindig helyén van a szíve, ő mindig tudja, mit kell tenni!” Hát ezért vagyok most itt, Meissner úr! Teljesen ki vagyok készülve!

Kikészülve, jó szó. Robert is pontosan így érezte magát — teljesen kikészült.

Valerie-t elrabolták. Azzal fenyegetőznek, hogy darabokban kapja vissza, ha nem fizeti ki a százezer dolláros váltságdíjat. De hát honnan vegyen ennyi temérdek pénzt?

— Ez csak rossz vicc lehet! Aki valakit meg akar zsarolni, az nem feltétlenül Valerie-t szemeli ki. Sokkal inkább egy milliomost, hiszen tele van velük St. Moritz! Ne izgassa fel magát, kedves Strömli asszony! Talán Valerie már rég a boltban van. Vagy a lakásán. Lehet, nem is sejti, micsoda durva tréfát eszeltek ki ellene.

Ki nem állhatta ezt a tekintetet, ahogy Strömliné ránézett.

— És ha mégsem tréfa? — kérdezte elhaló hangon.

— Nemsokára rájövünk. Előbb azonban le kell jelentkeznem. Aztán máris rendelkezésére állok — oké?

Huszonöt percig tartott, amíg mindennel végzett. Akkor végre taxit hívott, és besegítette Strömlinét.

St. Moritz szép volt, mint mindig. Fehéren csillogtak a hófödte hegyek, fölöttük mélykék az ég. Elegáns emberek tömege hömpölygött nem kevésbé elegáns üzletek előtt.

Újabb félóra múlva megérkeztek Valerie szőrmebutikijához. Bár az üzlet nyitva volt, bent csak a csinos fiatal eladó, Pia tartózkodott. Pia valóságos nyelvzseni volt: a papája olasz, a mamája francia, és mindehhez hamisítatlan svájci intézeti nevelést kapott.

— Dorsa kisasszony jelentkezett időközben?

— Nem, Strömli asszony.

— A . . . zsarolók sem?

— Nem, Strömli asszony.

Robert átvette az irányítást.

— Mi most Dorsa kisasszony lakásába megyünk, Pia. Tíz perc múlva ott vagyunk. Ha közben történne valami, telefonáljon, jó?

— Természetesen, Meissner úr.

— Nem jutott esetleg valami eszébe?

— Sajnos, egyáltalán semmi, Meissner úr. Szegény Dorsa kisasszony. Miért éppen őt . . . ?

— Ez nagyon hamar kiderül. — Robert nyugodtnak és tántoríthatatlannak akart látszani, ahogy ezt az egyenruhája megkövetelte.

A taxi várt rájuk. A város exkluzív negyedébe hajtottak, a „Holiday”-be. Itt lakott Valerie, aki egy egész emeletet mondhatott magáénak. Robertnek természetesen saját kulcsa volt a pazar lakáshoz, jöllehet, nem olyan régóta.

Kinyitotta az ajtót. Strömli asszonnyal a nyomában belépett.

Semmi. Erőszaknak semmi nyoma. Minden a helyén volt. Bekukkantott a szekrényekbe, a fiókokba, de nem sokra ment vele. Hát olyan jól sem a lakást, sem a tulajdonosát nem ismerte.

— Mik a tervei, Meissner úr? — kérdezte izgatottan Strömliné.

Hogy mik? — kérdezte némán önmagától.

— Még nem tudom, őszintén szólva. Túl friss, túl szokatlan még minden. A zsarolók, egész biztos, rövid időn belül jelentkeznek. Ezt írták a „le-velükben” is. Várnunk kell.

— De talán már túl késő lesz! — kiáltott fel a hűséges teremtés.

— Képtelenség! A pénz kell nekik. Egy halott Valerie-ért egyetlen vasat sem kapnának.

Úgy tűnt, hogy ez megnyugtatta Strömlinét. Robertet azonban cseppet sem. Megértette, mire megy ki a játék. Rajta kívül nincs egyetlen ember

sem, aki hajlandó lenne százezer dollárt fektetni egy ilyen bizonytalan dologba. Lehet Valerie-nek akárhány igényes vevője, egy csomó szimpatikus barátja, de amint fizetni kell . . .

— Mindenekelőtt nem szabad pánikba esnünk. Először is fel kell keresnem a sejket, hogy megkapjam a legfrissebb utasításokat.

— Hol érhetem el, ha újabb levél, vagy esetleg telefonhívás érkezik?

— Hol is? — töprengett. — Ja igen, Brunónál, a garázs-mesternél.

A sejknek természetesen nemcsak egy Rolls-Royce-a volt, hanem mindjárt négy ilyen autócsodája, a többi kocsiról nem is beszélve. Mindezekért elsősorban Brunó felelt. Mindig akadt rajtuk valami javítanivaló. Így Brunó a nap minden órájában elérhető volt. — Írja fel a telefonszámot! A tizennégyes melléken Brunót mindig megtalálja.

— És ha mégsem, Meissner úr? — aggodalmaskodott Strömli asszony. Robert már nem bírta tovább.

— Az ördögbe is! Hagyja már abba ezt az állandó „éshamégsemezést”! Reménykedünk, bízunk kell. Különben megette a fene . . . Elnézést. Nem kellett volna ilyen durvának lennem. De már nekem is kezd piszkosul az idegeimre menni ez az egész.

— Tudom — bölintott könnyes szemmel Margit Strömli. — Nagyon szereti Dorsa kisasszonyt, ugye?

— És ha igen? — nyögte ki nagy nehezen Robert.

— A jóisten majd mindent elrendez. Csak erősen kell bíznia benne.

Robert szeme már szikrákat szórt Strömli asszony legnagyobb ámulatára.

Dr. Stefan Frank tiszta fejjel ébredt, semmije sem fáj már. Eltartott egy darabig, amíg rájött, hogy ez lehetetlen. Hiszen tegnap még egy jó alaposan meghűlt, nagy rakás szerencsétlenség volt. Mi a csuda okozhatta ezt a bámulatos javulást?

— A citrom-konyak turmix — mormolta maga elé. Hirtelen a többi is eszébe jutott. Például, hogy nincs egyedül a házban, és hogy megismerkedett Solveig unokahúgával, aki átmenetileg nála lakik. Mit mondtak, mi is ennek az oka? Megvan! A St. Moritz-i hölgy lelépett, felszívódott, nem . . ., inkább elrabolták, illetve . . .

— Kész a reggeli! — kiáltotta egy vidám hang a konyhából. Természetesen Valerie volt az, a svájci kislány. Kislány? Nem. Valerie-re sokkal inkább a hölgy megnevezés illik. De honnan a csudából tudja, hogy már felébredt, farkaséhes, és hogy a világon mindent és mindenkit azonnal fel tudna falni? Hiszen tegnap este még beteg, lázas, elesett ember volt.

A lány máris kopogtatott az ajtón.

— Bekukkanthatok, Stefan?

Mielőtt még egyáltalán válaszolhatott volna, Valerie már az ágyánál tért.

— Jó reggelt! Hogy érzed magad?

— Éppenséggel kibírhatatlanul jól — vallotta be.

— Megmondtam, ugye? A citromos konyak az én titkos csodaszerem. Spanyolországból hoztam, pontosabban a Kanári-szigetekről. A bennszülöttek esküsznek rá. Egyesek konyak helyett rumot töltenek bele, ettől az íze ugyanolyan pocsek, a hatása viszont ugyanolyan kitűnő lesz. Egyébként — a reggeli kész. Mennyi időt töltesz általában a reggeli tisztálkodással? Csak a friss piritós miatt kérdezem, amit már előkészítettem. Hús-huszonöt percet? Mert akkor még éppen elég időd marad, hogy nyugodtan megreggelizhess, és még a rendelésről sem késeled el. Végül is senkire sem tartozik, hogy most nálad kicsit másképp zajlik az élet, mint egyébként. Nemde?

— Nem, persze hogy nem. Vagy mégis? Az asszisztensnőim felkészültek arra, hogy a munka oroszlánrészét ma át kell vállalniuk, mert ha nem tudnád, tegnap még kimondottan nyomorultul éreztem magam.

— De ez hál'istennek már a múlté. — Valerie felhúzta a rolót, és szélesre tárta az ablakot. — A friss levegő még senkinek sem ártott meg. Sőt néhány légzési gyakorlat sem. Én most visszavonulok a konyhába. Fél nyolckor kávé, ne felejtse el!

Stefan nem talált szavakat sem Valerie viselkedésére, sem a saját jókedvére. A titkos receptet mindenesetre tanácsos a páciensei előtt elhallgatnia, mert különben munka nélkül marad.

Mindent úgy tett, ahogy Valerie javasolta, beleértve a légzési gyakorlatokat is. Amikor rövid idő múlva újra találkoztak a reggelizőasztalnál, azt hitte, álmodik.

A kis házitündér ragyogóan nézett ki. Nem, talán nem is ez a helyes kifejezés, inkább lenyűgöző jelenség volt. Most először tette fel magának a kérdést, vajon hány éves lehet Valerie.

— Tejet? Cukrot? Végül is most reggelizünk először együtt. Nem ismerhetem a szokásaidat. Figyelmedbe ajánlom a forró piritóst eperlekvárral, persze csak ha valami édeset kívánsz. Vagy inkább vajjal kóstolod meg? — Mindent elérhető közelségbe rakott le Stefan elé, aki mohón harapott bele egy ízes piritósba.

— Egek, de csodálatos!

— Ugye? Nincs jobb egy finom reggelinél. Talán már az ellen sincs kifogásod, ha egy-két napra befészkelem magam hozzád?

— Ó, egyáltalán nincs — lelkenedett Stefan, s valóban őszintén is gondolta.

— Néhány nap múlva robban a bomba St. Moritzban. Akkor kiderül, hogy Robert úgy viselkedik-e, ahogy szeretném. Ha igen, akkor nemsokára már a karjaiban lehetek.

— És ha rosszul sül el a dolog? — kérdezte Stefan, miközben már a harmadik piritóst majszolta elégedetten.

— Akkor ugyanolyan szélhámós, mint az elődei, én pedig igyekszem vilámgyorsan elfelejteni. Manapság az ember harmincévesen már érett aszszonynak számít, és meglehetősen gazdag tapasztalatokkal rendelkezik. Maga a tény, hogy még eddig nem mentem férjhez, önmagáért beszél, nem? Egyébként Robert is nehezen teremt új kapcsolatokat. Egyszer már nős volt, de tönkrement a házassága. Fél az újabb kötöttségektől. Ez természetes. Ha csak erről lenne szó, hidd el, megértő és nagyon türelmes lennék. De mondtam már neked, egészen más dolog aggaszt. Nem tudom, hogy a nőt látja-e bennem, vagy a pénzeszsákot. — Valerie szomorkásan mosolygott.

— Nem tudom elhinni, hogy épeszű férfi ne a nőt látná benned.

— Kösz a bókot — nevetett picit jobb kedvűen Valerie —, de talán éppen a józan eszére hallgat. Lehet, hogy már ki is számította, mennyit nyerhet rajtam. Nem akarok dicsekedni, de nem kis összegről van szó. Neki viszont nincs semmije a havi fizetésén kívül, aminek nagy része különben is a gyerektartásra megy el. Az állása sem a legfényesebb. A sejk pilótájaként gyakorlatilag éjjel-nappal a fenség rendelkezésére kell állnia. Ha őfenségének hajnali háromkor jut eszébe, hogy Kuvaitba röppenjen, akkor nincs mese, mennie kell. Robert egyszer említette is nekem, hogy nagyon nehezen szokott hozzá ehhez a rendszertelen életformához. Bizonyára sokkal kellemesebb lenne számára, ha egy jómódú üzletasszony férjecskéjeként vinnék neki ágyba a reggelit, nemde?

— Egy szó, mint száz — jegyezte meg Stefan, miközben a reggeli romjait

szemrevételezte —, nem egészen bízol meg a fickóban. Ezért kellett hát az egész elrablási históriát kieszelni.

— Pontosan. És most pattanásig feszült idegekkel várom, mit fog tenni. De nem akarlak tovább tartóztatni, biztosan várnak már rád a rendelőben. Mikorra legyen kész az ebéd? Ugyanis főzni is kitűnően tudok. Vagy feltűnő, ha itthon ebédelsz? Talán el szoktál járni valahova enni?

— Többnyire itthon szoktam összeütni magamnak valamit. A mikrohulámú sütő korszakában ez már nem meglepő, a kamrában pedig elegendő tartalékot halmoztam fel. Nem, biztosan nem tűnik fel senkinek, a házvezetőnőm pedig néhány nap szabadságot vett ki. Eljátszom majd, hogy még nem vagyok teljesen fitt, hogy időben végezhessenek. Egy órára megfelel?

— Tökéletesen. Mi az, amit egyáltalán nem szeretsz?

— Ó, ez nálam nem gond. A főzeléktől a májgombócig minden jöhet. Az agglegények, legalábbis ami az evést illeti, nem válogatósak. Különben sem szeretném, Valerie, ha túl sokat dolgoznál. Végül is a vendégem vagy.

— Te csak a betegeiddel törődj, a többit bízd rám! — rendelkezett elmentmondást nem tűrő hangon Valerie.

Amikor Stefan pár perccel később belépett a rendelőjébe, asszisztensnői meghökkenve bámultak rá.

— Azt hittem, még beteg — csodálkozott Martha.

— Beteg? Én? No hiszen! Ez lenne aztán a rossz reklám nekünk! Jó reggelt, hölgyeim! Kezdhetünk? Ki az első betegünk?

— Nesselrothné — felelte Marie-Luise zavarodottan. — Éppen el akartam küldeni, és megbeszélni vele egy későbbi időpontot.

— Minek? Lássuk a beteget!

Felöltőjét frissen vasalt fehér köpennyel váltotta fel, és helyet foglalt az íróasztalánál.

Marie-Luise — láthatólag még mindig teljesen értetlenül — behozta a beteg kórlapját, majd bevezette Nesselrothné asszonyságot.

— Hálás köszönet — szólt oda dr. Frank. — Épp önre gondoltam. Jó reggelt, Nesselrothné asszony! Hogy szolgál a kedves egészsége? Kérem, foglaljon helyet.

Nesselrothné asszonyság ezt kérdés nélkül is megtette, és azon nyomban rázendített.

— Ez kibírhatatlan, doktor úr. Állandóan szédülök. Néha úgy érzem, menten elájulok. A legrosszabb, ha valahol sokáig kell egy helyben állnom, a szupermarket pénztáránál például vagy a buszmegállóban. A szomszédasszonyom azt mondja, a szememtől van. De hát ez nem igaz. A szemorvos is megmondta, a szememnek semmi baja. Még csak új szemüveget se kell csináltatnom.

— Ez igazán örvendetes — mosolygott Stefan, miközben egy-két szót feljegyzett. — De még így is marad jó pár szerv, ami ludas lehet az ön szé-

düléseiben. A szíve rendben van, úgy látom. A legutóbbi EKG-je kitűnően sikerült. Mi a helyzet a nyakcsigolyáival?

— Hogyhogy mi a helyzet?

— Úgy tudom, évekig ülő foglalkozást végzett.

— Igen, egy függőgyárban voltam varrónő. Ettől csak nem lehet szédülést kapni?

— De bizony lehet. — Az orvos felállt, megkerülte az íróasztalt, és Nesselrothné mögé érve a vállára tette a kezét. A kis csomók a vékony nyári kardigánon keresztül is jól kitapinthatók voltak.

— Ezeket itt meg kéne röntgenezni. Semmi gond, de egy fül-orr-gégésznek meg kellene mutatnia magát, kedves Nesselrothné asszony. Gyakorta a belső fül egyensúlyi szerve az, ami ezeket a zavarokat kiváltja. A vérnyomása a múltkor normális volt, de azonnal megmérjük újra.

— Tudtam — sóhajtott elégedetten Nesselrothné. — Maga nem intézi el az embert üres fecsegéssel. Maga törődik a betegeivel. Mindenkinek ez a véleménye. Mindenkinek, aki csak ismeri önt, doktor úr.

— Nos, végül is ez a dolog — felelte kedvesen dr. Frank.

A vérnyomás utóbb mégis túl alacsonynak bizonyult. De még mielőtt gyógyszereket írt volna fel, meg akarta várni a szakorvosi vizsgálatok eredményeit.

Marie-Luisét kérte.

— Írjon, kérem, Nesselrothné asszonynak egyszer egy beutalót a fül-orr-gégészetre és még egyet a röntgen szakorvoshoz nyakcsigolya-meszesedés okozta tünetek miatt. Egyébiránt, asszonyom, javaslom önnek, hogy mozogjon sokat a friss levegőn. Ez felpezsdíti a vérkeringését, és felpörgeti a vérnyomását. Találkozunk, ha már túl van a vizsgálatokon.

A rendelés folytatódott, de pontban egy órakor Stefan Frank benyitott emeleti lakásába. Messziről figyelte, hogyan sűrög-forog Valerie az ebédlőben. Az ünnepi asztalon friss virágok pompáztak. És egék, micsoda ínycsiklandó illatok...! Ennyire éhes mégsem lehet! Hova fog ez vezetni?

— Épp a legjobbkor! — kiáltotta Valerie vidáman. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki megoldatlan problémákon rágódik. Kitűnő szabású, tiszta selyem tavaszi ruhája kifinomult ízlésről tanúskodott — már amennyire a férfi ezt meg tudta ítélni.

— Remélem, szereted az olaszos ételeket?

— Hogy szeretem-e... Még ez is! — tört elő a lelkesedés Stefanból. — Egyszerűen megőrülök a spagettiért! Persze nem azokért a ragacos gilisztákért, amit a vendéglőben raknak az ember orra elé. De te rengeteget dolgoztál, Valerie!

— Kérlek, hagyd ezt! A főzés számomra nem munka, hanem élvezet. Persze csak akkor, ha valakit boldoggá tehetek veled.

Pompás bolognai makarónit tálalt fel, majd borjúsült következett tonhal-mártásban. Egyszerűen utolérhetetlen volt!

— Vitello tonnato! Kapor nélkül nem ér semmit. Tényleg minden van a háznál, Stefan. Még a legritkább olasz fűszerek is.

— Kell is egy hobbiszakácsnak — somolygott a házigazda, aki úgy érezte, hogy határtalanul elkényeztetik.

A desszert friss, töltött ananász volt. A félbevágott és kibelezett ananász tölteléke a gyümölcs húsából és vaníliafagylaltból készült, illatos likőrrel ízesítve. Igazán minden, de minden volt az asztalon, mi szem-szájnak ingere.

— Mesterszakács veszett el benned — mondta elismeréssel Stefan.

— Ugyan! Mindennap így szeretném kényeztetni a páromat — persze csak, ha megengedi. Robert is teljesen odavolt, ha otthon én főztem. Iszol egy feketét?

— Nagyon szívesen, ha nem okoz túl nagy fá... — fáradságot akart mondani. De váratlanul megszólalt a kapucsengő.

— Ó jaj, azonnal el kell tűnnöm — suttogetta Valerie. — Ki lehet ez? A takarítónőd?

— Nem hiszem. Csak holnap jön.

— Akkor talán egy beteg?

— Az sem.

— Teljesen mindegy. Már itt sem vagyok — mondta, miközben kisurrant a legközelebbi ajtón. Az épp Stefan hálószobájába vezetett. Na és, mit számít?

A csengetés megismétlődött. De most már nem a lenti ajtón. A látogató közvetlenül a lakás bejáratánál állt. Ezek szerint csak Solveig Abel lehet, hisz egyedül neki van kapukulcsa.

Stefan ajtót nyitott. Tényleg Solveig volt az!

— Szia, csak épp beugrottam, hogy valami harapnivalót hozzak nektek, nehogy éhen haljatok. Jó?

Mielőtt még Stefan egyáltalán szóhoz juthatott volna, az ajtóban megjelent Valerie. Azonnal felismerte unokanővére hangját, és arca ragyogott a megkönnyebbüléstől.

— Igazán kedves tőled, nővérkém, de teljesen feleslegesen fáradtál. Már főztem. Ha kicsit korábban jössz, szívesen megvendégtünk volna. De bűjj már beljebb!

Azonnal látszott, hogy ez a stílus Solveignak egyáltalán nincs ínyére. Valerie hangjából érezte, hogy máris a háziasszony szerepét játssza. Unokahúgáról Stefanra pillantott.

— Köszönöm, most inkább nem. Elnézést a zavarásért. Az a képtelen ötletem támadt, hogy Stefan erősen meg van fázva, és szüksége van egy kiadós ebédre. De tőled valószínűleg már megkapta.

— Ez csak természetes. Ennyivel minimum tartozom neki mindazért, amit értem tesz. Mi bajod, Solveig? Valami nem stimmel?

— Hagyd, Valerie! — szólt közbe Stefan. Ő természetesen azonnal rájött, miért változott meg ilyen hirtelen Solveig viselkedése. Egyszerűen féltékeny! Még csak ez hiányzott!

Solveig nézte a szépen terített asztalt, rajta a virágokat, az ezüst evőeszközöket. Arca egyre komorabbá vált.

— Ma olasz napot tartunk! — jelentette ki diadalmasan Valerie.

— Tényleg? Az én főztöm ennek természetesen nyomába se ér. Ugyanis csak báránycombbal és zöldbabbal szolgálhattam volna. Elnézést a zavarásért.

— Ezt már mondtad. Különben is, mit jelentsen ez? Te itt sosem zavarasz! Nem tudod? Te ide tartozol! — mondta határozottan Stefan. Kedveskedni akart Solveignak, de a hangja hamisan csengett. Ráadásul még hozzátette: — Végül is Valerie a te unokahúgod, te magad hoztad ide, ha nem tudnád.

— Tudom, Stefan — válaszolta Solveig olyan hangon, ami a férfi számára teljesen ismeretlen volt. Hidegen és rettenetesen idegenül csengett ez a hang, akár egy telefonos-kisasszonyé a távbeszélő-hivatalból. — Nem kell erre emlékeztetned. Sőt azt is tudom, hova tartozom: a Fenyő Szállóba. Egyébként telefonon kerestek, Valerie. Egy bizonyos Robert Meissner úr St. Moritzból érdeklődött, hogy beszélhetne-e veled. Azt feleltem, nem. Végül is igazat mondtam. A Fenyő Szállóban valóban nem beszélhet veled, de talán ha megadnám neki ezt a telefonszámot . . . — Ez már véresen komoly kihívás volt.

— Azt akarod ezzel mondani, hogy elmondtál mindent Robertnek? — Valerie-nek a lélegzete is elállt.

— Semmit sem akarok ezzel mondani. Az urat pedig felvilágosítottam, hogy nem értem a kérdését, mert te tudtommal St. Moritzban laksz.

— És ezzel letette?

— Igen — mondta Solveig diadalmasan. — Képzeld, hogy ezzel letette.

Síri csend állt be néhány másodpercig. Aztán Valerie kitört: — Ilyen csirkefogót! Szóval jól sejtettem! Csak a pénzem kell neki! Hogy velem mi lesz, az egyáltalán nem érdekli!

— Miért, hucigám? Mi lesz veled? — kérdezte Solveig erőltetett mosollyal. — Csak nem lesz belőled dr. Frankné? Engedd meg, hogy elsőként gratuláljak a szerencsédhez. Kitűnően illetek egymáshoz!

— Aha, a pénztárcádhoz. Mondd, te teljesen hülyének nézel engem?

— Közönséges vagy, Dany.

— Nem, csak őszinte — nyelvelt Dany. — Mintha egy pénztárcától le lehetne sántulni!

— Igenis lehet. Első osztályú szakembernél voltam. Rögton észrevette, mi a helyzet. A férfiak minden hülye cuccukat a jobb farzsebükben hordják. Egyeseknek meg se kottyán. De ha valaki, mint én, naphosszat ül az autóban, megtörténhet . . .

— Hagyd már abba, halálra untatsz!

— Legalább engedd meg, hogy végigmondjam! Tehát az irattárca nyomja ugye az ülőideget, ami aztán becsipődik, és ezt az éktelen fájdalmat okozza. Morena doktor szerint legfőbb ideje volt felkeresnem. Jelenleg B-vitamin-injekciót kapok, és hőterápiára kell járnom. Mi több, a szűk nadrágomat is kidobhatom, nehogy egyéb károsodást is okozzon.

— Na még ilyet! — csúfolódott Daniela, miközben a cipzárjával küszködött. — Miféle egyéb károsodásra gondolsz például?

— Például potenciazavarokra.

Dany elvörösödött, és zavarában csak ennyit mondott:

— Te bajod. Csaó. Mennem kell.

— Hova a fenébe mész? — kérdezte lelemborzódva Jörg. — Azt hittem, együtt megyünk. Meg akartalak hívni egy pizzára.

— Csak nem? Sajnálom, nem megy. Mással randizom.

— Megtudhatnám, kivel?

— Semmi közöd hozzá. De tessék — ha ennyire odavagy: Benjaminsal, az új partneremmel. Még egy-két dolgot meg kell dumálnunk a vasárnapról. Légy jó! — Daniela már majdnem elviharzott Jörg mellett, de az az utolsó pillanatban megragadta a karját.

— Ezt nem gondolod komolyan, Dany! Mert most átmenetileg kidőlttem, nem szakíthatsz velem! Miért csinálod ezt, mondd, miért?

Dany dühösen felvonta szépen ívelt szemöldökét. — Szakítani? Hogy érted ezt? Volt nekünk egyáltalán magánéletünk?

Jörg ijedten engedte el a lány karját. A következő pillanatban Daniela elhagyta a közös öltözőt.

St. Moritz közelében, kétezer méter magasan, a még szinte érintetlen Corviglián sízők siklottak szivárványszínű ernyőikkel a völgybe. A gazdagok előszeretettel hódoltak ennek a legújabb bolondságnak.

Robert Meissner nem rajongott különösebben a téli sportokért. Sokkal inkább kedvelte a napsütést, a meleget, a Földközi-tengert. De mint magánpilóta nemigen engedhette meg magának ezt a fényűzést.

A második expresszlevelet röviddel ezelőtt kapta meg.

„További utasítások tizethat órakor a Corviglián”, silabizálta az ákombákom betűket.

Veszélyes, gyötrelmes játék kezdődött. Bámulta az ide-oda cikázó örülteket, és közben kétségbeesetten vágyódott Valerie után.

Valami leesett közvetlenül mellé a hóba. A formája reményt keltett benne, de ez a jóleső érzés nem tartott sokáig.

Türelmetlenül feltépte a kötést, lerángatta róla a papírt. A tartalma egy újabb levél volt:

„Holnapután éjfélkor a Dracula-Club előtt”, olvasta. Majd: „Ne felejtse el, kis címletekben. Különben Valerie-t felnégyelve látja viszont.”

Robert a hideg hóba zuhant. Nemhogy kis címletekben, de sehogysem volt százezer dollárja. Eddig csak várt, de most hirtelen eszébe jutott, mit kell tennie. A rendőrségnek nem szabad semmit sem megtudnia, ha nem akarja, hogy Valerie élete veszélyben forogjon. Na de a főnöke, a sejk talán tudna rajta segíteni. Hihetetlenül gazdag. Mi neki százezer dollár? Zsebpénz. Vajon rendelkezésére bocsátaná-e az összeget, ha őszintén elmondana neki mindent?

Elhatározta, hogy legalább megkísérli.

Nagy nehezen visszavergődött garázs feletti odújába. Forró vízzel lezuhanyozott, és legjobb egyenruhájába bújt. Majd felkerekedett, hogy kérését előadja. Szerencsére a sejket jókedvében találta, kedvenc feleségei társaságában.

— Ó, az én kedves pilótám! Elfelejtettem tán valamit?

— Bizonyára nem — mondta Robert tisztelettel. — Fenséged sosem felejt el semmit. Megengedné, hogy személyes kéréssel zavarjam?

— Ó, hogyne! Természetesen — intett kegyesen a fenség. — Más emberek gondjai mindig felettebb mulatságosak. Ki vele, Bob, mi nyomasztja?

— A jövődöbelimet elrabolták — mondta egyszerűen Meissner, bár később igencsak megbánta ezt az elhamarkodott kijelentését.

— Kijét rabolták el?

— A jövődöbelimet — ismételte Robert, és csak jóval később jött rá, hogy sokkal célravezetőbb lett volna Valerie-t egyszerűen csak barátnőjének, szeretőjének vagy valami ehhez hasonlóknak nevezni.

— Egyébként honnan tudja, hogy elrabolták? — érdeklődött a sejk. Meissner megmutatta neki a fenyegető leveleket.

Az arab hosszasan tanulmányozta őket.

— Jól értettem, hogy a . . . menyasszonyáról van szó?

— Igen, fenség.

— A hölgyről tehát, akit feleségül akar venni?

— Valóban, fenség.

— Mikor?

— Amint lehetséges. Vagyis . . .

— Igen, Bob?

— Először is az emberrablók karmaiból kell kiszabadítanom.

— Világos — bólintott a fenség, majd hozzátette: — De mindenképpen el akarja venni?

— Igen — válaszolta természetes egyszerűséggel Robert.

A sejk szokatlanul heves mozdulattal nyújtotta át neki a levelet. Robert rosszat sejtett.

— Mit kezdjek én egy nő pilótával? — morfondírozott a sejk. — Jól tudja, hogy csak abszolút független, szabad embereket foglalkoztatok. Ezt belépésekor közöltem önnel. Vagy talán vitatja?

Meissner úgy állt ott, mintha hideg vízzel nyakon öntötték volna. Hogy is felejthette el? A sejk egész udvartartása agglégényekből és eunuchokból állt. Mi jutott eszébe, hogy éppen a sejket zavarta efféle magánügyeivel?

— Szó sincs róla, fenség — válaszolta Robert lesújtva. A beszélgetés ezzel lezárult. A sejk megint asszonyaihoz fordult. A pilótával már senki sem törődött.

Mi lesz most?

Robert elhagyta a pompás villát. Behúzódott a szobájába, ruhástul az ágyra vetette magát, és becsukta a szemét. Holnaputánig alig maradt valamicske ideje arra, hogy a váltságdíjat felhajtsa, és ráadásul fogalma se volt arról, honnan szerzi meg ezt a rengeteg pénzt. Gondolatai teljesen összevarodtak, végül egyetlen megoldás kínálkozott: kirabol egy bankot. Na jó, nem itt St. Moritzban, ahol mindenki mindenkit ismer, és pillanatok alatt a nyomára bukkannának. De akkor hol, ha nem itt?

A kimerültségtől mély álomba zuhant.

Különös zaj riasztotta fel. Nehezen tért magához. Amikor végre sikerült, nem akart hinni a szemének.

A szoba közepén Sulejka állt, a sejk második legkedvesebb felesége. Oly szép volt, mint egy látomás; ékszerei csillogtak a félhomályban. Mosolya teljesen elbűvölte Robertet. Hibásan beszélt angolul, de a férfi megértette, amit mondani akart.

— Önnek százezer dollárra van szüksége, Bobby.

Furcsa volt, hogy Sulejka „Bobby”-nak szólítja, de még furcsább, sőt

nem is egészen veszélytelen, hogy a sejk egyik kedvenc hölgye a szobájában tesz látogatást.

— Már nem. Megoldódott a dolog — mondta hűvösen.

— Semmi sem oldódott meg — vetette ellen a szépséges Sulejka. — Ezt ön is éppolyan jól tudja, mint én. De én segíteni akarok magának. Itt a pénz. Ha nem eléggé kicsik a címletek, váltsa fel őket. — Ezzel kecses mozdulattal az asztalra helyezett egy finommivű bőrrerszényt, éjfekete szeme pedig boldogságtól sugárzott.

— Mi-mi ez? — dadogta Robert.

— Már mondtam. A százezer dollár, amire szüksége van.

— De hát ezt nem fogadhatom el. Öntől főleg nem. — Végre sikerült talpra állnia, összeszednie magát és megigazítani félrecsúszott nyakkendőjét.

— Tőlem miért nem? Úgy gondolom, a zsarolóknak teljesen mindegy, honnan származik a pénz. De siessen! Az ilyen emberek mindenre képesek. Sok szerencsét, Bobby. — Eltűnt, még mielőtt Robert válaszolhatott volna, vagy legalább köszönetet mondhatott volna neki.

Valerie! Jóleső borzongás futott rajta végig. Megvolt a pénz. Végre kiszabadíthatja szerelmét. Itt és most még az sem érdekelte, hogyan fogja ezt a temérdek pénzt visszafizetni. Csak az számított, hogy immár bátran a zsarolók elé állhat.

Ó, Valerie!

Alig várta már, hogy eljőjön a megbeszélte találka ideje, amikor átadhatja a pénzt. Mikor elérkezett a várva-várt pillanat, alig bírta zaklatottságát leplezni. A találkahelyet az ismeretlen bűnözők kitűnően megválasztották. Sok ember járkált még az utcákon, többek közt az előkelő klubok tagjai. Az elegáns urak sofőrjei a luxusautók mellett várakoztak. Robert jelenléte így senkinek sem tűnt fel.

Két perc múlva éjfél. Szíve hangosan dobogott, halántékerei vadul lüktettek.

A toronyóra elütötte az éjfél. Most, most kell valakinek megjelennie, hogy... Kis címletek, állt a zsaroló levélben. Különben Valerie-t feldarabolva kapja vissza.

Ott állt, zsebében a kért összeg csupa kis címletekben — de nem történt semmi. Sem az álarcos zsarolók nem tűntek fel, sem Valerie. Sem egészen, sem szeletelve. Most mit tegyen?

Fé egy. Robert már szoborrá merevedett. A nyüzsgés egyre inkább alábbhagyott. Egyik luxusjárgány a másik után húzott el mellette... és velük együtt eltűnt a remény is, hogy talán mégis jóra fordul minden.

Amikor a toronyóra egyet ütött, Robert feladott minden reményt. Nyilvánvaló volt, hogy bolondot csináltak belőle. De miért, miért? Ha valaki-

nek annyira fáj a foga arra az átkozott százezer dollárra, hogy képes egy embert elrabolni; annak valamilyen módot csak kell találnia arra, hogy a pénzt átvegye.

Robert merev léptekkel botorkált háza. A feje teljesen kiürült, képtelen volt elképzelni, mit műveltek a gonoszjeyők időközben Valerie-vel. A rendőrséget nem szabad értesítenie. Ezt egyértelműen megtiltották. De mi lenne, ha megkérné Sulejkát, hívja fel ő a rendőrséget. Ártana ez vajon Valerie-nek? Nem ez lenne az egyedüli megoldás?

Bruno, a garázmester már várta.

— Könyörülj rajtam! Hol a fenében lődörögsz? A főnök már háromszor is érted küldött! Azonnal jelentkezz nála!

— Éppen most? Éjjeli fél kettőkor?

— A máris az máris. Világos?

A repülés ki van zárva. Éjszaka itt se le se felszállni nem lehet. Más betetésre pedig most nem érezte magát formában. Így hát Meissner elhatározta, hogy nem teljesíti a parancsot. Neki már úgyis minden mindegy.

Felment a szobájába, levetkőzött, lefeküdt — és menten elaludt. Valóságos rémálomba zuhant — azt álmodta, hogy a csodálatos Valerie-t Drakula karjaiból ragadja ki...

Péntek esténként Frank doktor a Fenyő Szállóban vacsorázott. Helyét a törzsasztalnál kivétel nélkül mindig fenntartották. Számára ezek a vacsorák egy békés hétvége nyitányát jelentették, és csakis akkor maradhattak el, ha ügyelnie kellett.

Solveig mindezt kívülről tudta. Az ügyelet pedig csak három hét múlva volt esedékes. Az orvos barát mégsem jött el ezen az estén a szokott időpontban, sőt később sem.

A vendéglőt elárasztották a vendégek. A főnökasszonyt teljesen lefoglalták az újonnan érkezettek — ide-oda köszöngetett, egy-egy barátságos szót váltott velük. Egyre gyakrabban tekintgetett azonban a bejárat felé. Amikor eljött a kilenc óra is, és Stefan még mindig nem volt sehol, úgy érezte, elhagyja az ereje. Csak most döbbsent rá, hogy dél óta semmit sem evett. Ez bosszulta meg most magát. Szörnyen fájt a feje, figyelmetlen volt, összetévesztette a neveket és az asztalfoglalásokat. Leopold, az idős főpincér gondterhelten figyelte.

— Pihennie kellene egy keveset, Abel asszony . . .

— Igen . . . — suttogta Solveig mintegy önkívületben. — Mindjárt.

Frank doktor egyáltalán nem jött ezen a péntek estén. Széke a törzsasztalnál ezúttal üres maradt. Solveig nem tűrte, hogy így becsapják, habár a körülmények miatt ez nem érte váratlanul. Jóval éjfél után hagyta csak el a vendéglőt, és csalódottan, nyugtalanul, dühösen tért otthonába. Órákon át feküdt ébren az ágyában, sehogy sem jött álom a szemére. Reggel kimerülten, rosszkedvűen ébredt.

A fürdőszobában a tükörből egy fáradt, öreg nő képe nézett vissza rá. Mióta vannak ezek az ocsmány szarkalábak a szeme körül? És a haja! — törött és fénytelen. A legjobban az orrától a szája sarkáig futó két mély ránc keserítette el. Siralmas állapotban volt. Nem is csoda, ha Stefanak sokkal jobban tetszik az elegáns, nála jóval fiatalabb Valerie. Ó, a csirkefogó!

— Miért lenne csirkefogó? — kérdezte a tükörképétől. Igazán nem akart igazságtalan lenni hozzá. Már rég a felesége lehetne. Akkor nem kellene tartania a vonzó vetélytárstól. Nem elégszer kérlete Stefan, hogy házasodjanak össze? De neki a hotel és az azzal járó feladatok mindig is előbbre valók voltak. Stefan hitveseként a magánrendelő fölötti lakásban lenne a helye. Te jó isten, mit tudna ő ott csinálni! Várni, amíg Stefan pár órára elszabadul a betegeitől? Vagy próbálja meg görcsös erőfeszítéssel segíteni az orvosi munkájában, miközben Martha nővér elnézően megmosolyogja? Olyan munkát végezzen, amiről fogalma sincs? Hiszen több kárt okozna, mint amennyit használni tudna! Nem, nem, nem és még egyszer nem! Igenis jól döntött, amikor a függetlenséget választotta, csak hogy most kénytelen-kelletlen viselnie kell döntése következményeit. Az unokahúgát is ő maga szállásolta be Stefanhoz. A sors akarta így. Ha Valerie és Stefan ilyen

rövid idő alatt ennyire megkedvelték egymást, akkor ez nem lehet más, mint az igazi, a nagy szerelem. Na és akkor mi van? Talán nem érdemli meg orvos barátja ezt a boldogságot?

A tükörképe szemébe nézett mélyen, és rezignáltan megszólalt:

— Minél előbb tedd túl magad a dolgon! Nem akarsz változtatni az életeden. A te helyed itt van, a Fenyő Szállóban. Ez a munkád, ezt tanultad kölyökkorod óta. Egy orvosi rendelőben csak nevetségessé tennéd magad. A suszter maradjon a kaptafánál!

Ez egy kicsit segített. Solveig a zuhany alá állt, jéghideg vizet eresztett a testére, és kezdte már jobban érezni magát. Jó erősen végigdörzsölte testét a törülközővel, majd frissítő testápolót masszírozott a bőrébe. A haját is gondosan kifésülte, és sütővassal begöndörítette. Az eredmény bámulatos volt — egészen átváltozott. Az arcára még kevés alapozót kent, és végül magára öltötte azt a pasztellszínű ruháját, amiben mindig olyan jól érezte magát.

Igencsak megkésétt reggelijét a vendéglőben fogyasztotta el: erős feketét kért és egy szelet mazsolás kalácsot. Alig nyelte le az utolsó falatot, máris elkezdődött a mindennapi rumli. A munka itt hétvégén sem szünetelt.

Egy csomó gyors és határozott döntést kellett hoznia. Csekket írt alá, telefonált. Valahányszor a készülék felberregett, azt remélte, Stefan hívja.

Azt azonban minden valószínűség szerint teljesen lekötötte vadonatúj szerelme, ha Solveig eszébe sem jutott.

A vasárnap ragyogó tavaszi napnak ígérkezett. Solveig azonban észre sem vette. Hál' istennek, annyi tennivaló akadt a szállóban, hogy szinte megfeledkezett kínzó érzéseiről.

Hétfőn szokatlan dologra ébredt: a szíve vadul kalapált és a pulzusa túl gyors volt. A fenébe is! Még csak ez hiányzott! Délig nagy nehezen kibírta, de ekkor bevágta magát az autójába, és a grünwaldi orvosi rendelőbe hajtott. Eszébe sem volt kérdőre vonni Stefant, vagy akár Valerie iránt érdeklődni.

Egyszerűen csak páciensként érkezett. Remélte, hogy legalább elég betegnek néz ki ahhoz, hogy ezt el is higgyék.

— Martha nővér, megkérdeznék kérem a doktor urat, hogy tudna-e soron kívül fogadni? Attól tartok, túl magas a vérnyomásom. Ma reggel arra sem voltam képes, hogy megmérjem. — Solveignak úgy tűnt, hogy hangja elég meggyőző lehetett, ugyanis Martha nővér azonnal lekapta orráról a szemüveget, és berontott a rendelőbe.

Solveig szédült. Az ajtófélfának dőlt, és hirtelen visszahőkölt saját elszántságától. Igazán úgy viselkedik, mint egy becsavarodott tinédzser. Vagy az, amit tesz, elkeseredett harc talán a kettejük barátságáért? A szerelem talán nem a legjobb szó a kapcsolatukra. Vagy mégis?

— Solveig! — Stefan elébe jött. Nem törődött a várakozó betegek kíváncsiskodó tekintetével, hanem átölelte Solveig vállát. — Mi történt ve-

led? Ne, ne mondj semmit! Ne itt. Gyere velem!

Pontosan így képzelte el Solveig magában a jelenetet. Ők szavak nélkül megértik egymást. Kérdések, magyarázkodás nélkül. A rendelőbe értek. A nő számára nem létezett más: csak nézte, hallgatta, érezte a férfit.

— Mi történt, Solveig? Valami bajod van!

— Igen . . . — suttogta. — Különben nem lennék itt. Nyomorultul érzem magam, nincs kedvem semmihez. Nem tudok rendesen lélegezni, hogy egy jó mély alvásról ne is beszéljek. Persze jól tudom, mi az oka. Hisz ismered a labilis vérnyomásomat: egyszer lesüllyed a pince fenekére, másszor pedig felugrik a csillagos égig. Lehet, hogy túl sokat dolgozom, vagy feleslegesen bosszankodom olyan dolgokon, amiken nem kellene. Mit tegyek, ilyen vagyok. Most mintha már sokkal job . . .

Jobban lennék, ezt akarta mondani. De torkán akadt a szó. Az ajtóban, ami a grünwaldi orvos rendelőjét a lakásával összekötötte, s aminek létezéséről eddig csak Solveig tudott, egy nő jelent meg. Egy hamvasszőke hajú, fiatal, ápolt, izgató, gyönyörű nő. Fülében igazgyöngy klipsz, nyakában ugyancsak igazgyöngy nyakék. A csuklóján arany karperecek, karcsú ujjain briliánsok csillogtak. Körmei mélyvörösre lakkozva, ajkán természetesen ugyanolyan színű rúzs. Kecses lába orgonalila színű szandálba bújtatva. És ugyancsak orgonaszínű volt tiszta selyem miniruhája is. Megengedhette magának, hisz fiatal, csinos és épp eléggé szép volt ahhoz, hogy így hívja fel magára a figyelmet. Valerie volt az, az unokahúga.

— Helló, Solveig! Rég nem jártál nálunk!

Rég nem jártál „nálunk”, kattant be Solveig agyába.

Olyan szavak hagyták el az ajkát, amiket pedig nem is akart kimondani.

— Betegként jöttem. Megtennéd, hogy magunkra hagysz az orvosommal? Csak egy pár percre rabolom el tőled.

Valerie zavartan húzódtott vissza.

Stefan megkérdezte: — Szükség volt erre? Hirtelen mi bajod van veled? Végül is a te unokahúgod, aki állításod szerint akut kényszerhelyzetben van. Azt hiszed, nagy öröm a házamat egy vadidegennel megosztani?

— Neked — csattant fel Solveig — talán nem! De neki igen. Csak így tovább! Folytassátok! Kitűnően érzem magam a kerítőnő szerepében.

— Észnél vagy, Solveig? Először a nyakamba varrod az unokahúgodat, aztán még meg is gyanúsítasz . . .

— Téged — szakította félbe Solveig — semmivel sem gyanúsítalak. Te sosem veszed észre, hogy mi történik körülötted. Valerie azonban különleges tehetséggel rendelkezik, hogy a férfiakat az ujsa köré csavarja. Ilyen volt már kislánykorában is. Az egész család örült, amikor végre St. Moritzba költözött. Ott aztán akad elég fickó, aki bármikor szívesen hagyja magát

behálózni. Bocsánat a zavarásért, Stefan. Többet nem fog előfordulni. Felkeresek majd egy belgyógyászt, és megkérem, hogy orvosolja a panaszaimat.

Ezzel az ajtóhoz lépett — egy sértett királynő tartásával. Remélte, hogy elég hosszú lesz az út ahhoz, hogy Stefan utánaszaladjon, feltartóztassa. De az orvos nem mozdult. Solveig kiért a váróba, zavartan rámosolygott a két asszisztensnőre — így mondott nekik néma, szomorú köszönetet.

— Fiam, fiam . . . — kommentálta Martha, gazdag tapasztalatai tárházából merítve —, sok vaj lehet a fejedén! — Több megjegyzésre már nem maradt ideje, mert a házi telefonban megszólalt a főnöke hangja:

— Kérem a következőt!

Benjamin Förster bebizonyította, hogy ragyogóan felkészült az előadásra. Százszor vagy még annál is többször elpróbálta a nehezebb figurákat otthon, a tükör előtt. Végki-merülésig forgott, ugrándozott. De egy finom ebéd és kiadós pihenés után újból fitt volt. És különben is egy olyan kitűnő partnerrel, mint Daniela tudta, nem történhet semmi baj.

BASTEI
BUDAPEST
DR. STEFAN FRANK

Érezte, hogy Dany szupercsaj. De mint minden jó nő, rég a másé. Hogy most vele táncolhat, az isteni szerencse. Ha hinni lehet a pletykának, Jörg Ridderrel jár. Ez a fickó jóval idősebb, tapasztaltabb, mint ő; olyan, aki tud is valamit nyújtani Danynek egy kapcsolatban.

Benjamin feleslegesen izgult az esti fellépés miatt. Mindent kitűnően csinált. De ki tudja, miért, Daniela egyszer csak összecsuklott és nem bírt felállni.

Benjaminban megállt az ütő. Mit tegyen? Hogy is szólnak a szabályok erre az esetre? Tovább táncolni a fantompartnerrel. Úgy kell tennie, mintha mi sem történt volna. Forgott-pörgött, mosolygott, táncolt együtt a többiekkel.

Azt se tudta, mi történt időközben Danyvel, ki vitte ki a parkettről és miért. Zihálva kapkodta a levegőt, de boldogan hajlongott, élvezte a közönség tapsát. Csupa disztिंगvált úr és csillogó hölgy jutalmazta a teljesítményét. Az orvoskongresszus válogatott közönsége.

Valahogy eljutott a közös öltözőig. Ugyanolyan fáradtan, kifacsartan, mint a többiek.

Valaki odajött hozzá: Ossy volt az, az edző.

— Ember! Ki hitte volna!

— Mit, mit? — kérdezte értetlenül Benjamin.

— Hogyhogy mit? Hát még nem tudod? Te mentetted meg az egész előadást. Senki sem tudná utánad csinálni. A közönség tuti, hogy semmit sem vett észre. Ha mégis, akkor is legfeljebb egy jó gagnek hitte. Gratulálok, fiam. Született táncos vagy. Tudtam én már akkor, amikor beléptél hozzánk. Te tudod, hogy mi az a fegyelem. Anélkül nálunk semmire se lehet menni.

Benjamin hallotta is meg nem is a dicséretet. Egészen más dolog nyomasztotta.

— Daniela hogy van? — kérdezte.

— Megvan. Olyan dühös, hogy majd szétpukkad. Nem is csodálkozom. Ha te nem vagy, miatta elúszott volna az egész előadás. De szerencsére itt voltál te, és megmentettél bennünket. Nem is tudom, hogy Ridder ugyanezt végigcsinálta volna-e.

— Ho-hogyhogy? — dadogta Benjamin.

— Hogyhogy! Hogyhogy! Mit mondjak erre? A legrosszabb, ami csak a

társastáncban történhet: ha cserbenhagy a partnered.

— Mi az, hogy cserbenhagy? Engem Daniela nem hagyott cserben. Esetleg én őt. Ki tudhatja ezt pontosan? Valószínűleg megbotlott, elcsúszott, vagy ilyesmi. Bárkivel megtörténhet. Nem ezért gyakoroljuk be, mit kell tennünk vészhelyzetben? — hadarta levegő után kapkodva. — Hol van most?

— Nálam.

— Bemehetek hozzá?

— Ki van zárva. Most nem.

— De látnom kell — erősködött a kölyök. — Danynek szüksége van rám. Tudom, hogy szüksége van rám.

— Neki, fiacskám, egészen másra van szüksége. Már küldtettem is érte.

— Ridderért?

— Eh, dehogy! Egy orvosért.

— Akkor mégiscsak komolyabban megsérült?

— Nem hinném.

— Mit hisz akkor? — sziszegte a fiatalember dühösen, miközben lehámozta magáról feszes táncruháját.

— Azt, hogy gyereket vár.

Nem akart hinni a fülének. — Dany gyereket vár? Kitől?

— A hét törpétől — mondta ingerülten Panse. — Van még kérdés? Az orvos nemsokára itt lesz és megvizsgálja. Akkor majd többet tudunk.

Ezekkel a szavakkal az edző már el is tűnt. Benjamin pedig visszahuppan az öltöző keskeny padjára. Teljesen kábult volt. És szörnyen naiv. Honnan tudhat Panse ilyeneket? Netán neki is része van benne? Akaratlanul is elgondolkozott ezen egy kicsit. Nem, ez lehetetlen, teljességgel lehetetlen. Talán a lányoknál van ennek a dolognak egy egész különleges jele? Semmit sem értett az egészből. Csak annyit tudott, hogy nagyon-nagyon kedvelte Danyt. És hogy borzasztóan sajnálta. Remélem, gondolta, az eséskor nem sérült meg.

Pontosan egy órával később találkoztak. A lány egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy rutinos táncosnő. A válla rázkódott a zokogástól. A haja szétzilálva. Teljesen kétségbe volt esve.

— Dany . . . — kezdett hozzá Benjamin.

— Hagyj már békén! — kiáltotta a lány. — Tudom, hogy mindent elszúrtam. Ne akarj engem vigasztalni!

— Hiszen semmit sem szúrtál el. Csodálatos voltál! — bizonygatta a buzó Benjamin.

— Hülyeség! Sosem fognak többet színpadra engedni. De én se akarok többé táncolni. El vagyok örökre intézve, érted? Terhes vagyok! Gyerekem lesz! Fel tudod már végre fogni, te hígagyú! Épp most mondta az orvos. Igaz, már régóta sejtettem.

— Tényleg?

— Igen, tényleg. De ha most gratulálni me-
részelsz nekem, hát széttéplek. Nem akarom
megtartani a gyereket. Nem, nem és nem, nem
akarok gyereket! Tudsz valami megoldást? Ha igen, akkor áruld el nekem.
Ha nem, akkor tűnj el, és ne kerülj többé a szemem elé! A fenébe is — gye-
rekem lesz! Hogy mondom én ezt el a szüleimnek?

— A szüleidnek? — kérdezte Benjamin csodálkozva. — Elsősorban nem
a gyerek apjával kellene közölnöd?

— A gyerek apjával? Jó vicc! Nincs neki!

— Ni-nincs apja? Minden gyereknek van legalább egy. Vagy talán ez
egy lombikbébi?

— Ne hülyéskedj! Persze, hogy van valaki, aki így elintézett. De inkább
leharapnám a nyelvem, minthogy ezt az ocsmány alakot „apának” nevez-
zem.

— De ha az! Figyelj ide, Dany... — Benjamin most egyszerre nagyon
férfiasnak érezte magát. Minden áldozatra kész volt. Bár még alig töltötte
be a tizenkilenc évet, és özvegy anyja tartotta el, de már önálló keresetről
álmodozott. Na de mi köze ennek Dany állapotához? — Ha nincs más ki-
út... Úgy értem, ha a fickó nem akarja vállalni a következményeket. Szó-
val érted, mit akarok mondani? — hebegett.

Daniela tágra nyílt szemmel bámulta.

— Neeem. Nem értem. Egyáltalán mire akarsz kilyukadni?

— Arra, hogy bármikor kész vagyok elvenni téged feleségül és örökbe
fogadni a gyereket — tört elő feltartóztathatatlanul a fiúból.

Daniela sóbálvánnyá dermedt. De aztán hirtelen kitört, kacagott, hahotá-
zott, nyerített. Az oldala is megfájdult, levegő után kapkodott. Egész testét
rázta a nevetés, potyogtak a könnyei. Amikor megint meg tudott szólalni,
anyáskodva vigasztalni kezdte Benjamins:

— Nagyon aranyos vagy, tényleg. De hogy mi ketten összeházasodjunk,
és mindennek a tetejébe te legyél a gyerekek apja, akihez pedig semmi kö-
zöd... — Teremtóm! Hogy is jut ilyesmi az eszedbe! De köszönöm, hogy
áldozatot akartál hozni értem. Sosem felejttem el. Mindig számíthatsz rám.
Légy nyugodt, egy szép napon még bombapartnert faragok belőled!

— Bomba...?

— Na persze, a táncra értettem — tette hozzá gyorsan Daniela. — Most
mennem kell. Sokkal jobban vagyok. Nem engedhetem meg magamnak,
hogy egy percet is elmulasszak. A doki azt mondja, hogy kb. a tizedik hét-
ben vagyok. És azt hiszem, a tizenkettedik hétig van még időm. Tennem
kell valamit, mégpedig azonnal. Holnap már el is kezdem.

— Mit kezdesz el?

— Felkészülök a terhességmegszakításra. Az ilyesmit jól át kell gondol-

ni. Először is egy formanyomtatványt kell kitöltenem, két pártatlan orvossal kell megvizsgáltatnom magam, és csak aztán kaphatom meg az engedélyt a terhességmegszakításhoz.

— Micsoda? Te meg akarod ölni a saját gyerekedet? — hüledezett Benjamin.

— Megmondtam. Rosszul hallasz talán?

— De hát ezt nem teheted, Dany! Te nem vagy — gyilkos! Ez a magzat belőled van, és egy napon a világra jön!

— Hagyd már abba! — ordította Dany. — Nyergelj át, és menj el szerzetesnek, ha akarsz, te — te erénycsősz! — A lány szeme szikrákat szórt, és a következő pillanatban már faképnél hagyta a bús képű lovagot.

Benjamin most azt kívánta, bárcsak süllyedne el, de ez a kegy nem adott meg számára. Ellenben újból felbukkant Panse.

— Na, egyedül óhajtod élvezni a sikert, vagy eljössz velem sörözni?

— Köszönöm — köszörilte a torkát a fiú. — De sosem iszom alkoholt.

— Sebaj. Kólával vagy narancslével is koccinthatunk a sikeredre, eljövendő táncoskarrieredre. Na, gyere már! Ketten jobban lehet örülni, mint egyedül!

— És mi van, ha a bánatot kell megosztanunk? — mormolta komoran maga elé Benjamin.

— Bánat! Ne nevetess! Tudod is a te korodban, hogy mi az — mosolygott jóakaratóan Panse.

Almából felriadva hirtelen fény gyúlt Robert Meissner agyában. Egyrészt nincs állása, megszabadult hát az utált magánpilótaságtól és a sejk szeszélyeitől. A szobájából is minél hamarabb ki kell költöznie. Másrészt a zsarolók nem jelentek meg a megbeszélt időpontban, a százezer dollár csupa kis címletekben pedig itt lapul a matraca alatt.

BASTEI
BUDAPEST
DR. STEFAN FRANK

De nem csak emiatt riadt fel kimerítő álmából. Eddig, döbbsent rá Robert, meg volt kötve a keze, mert Valerie elrablói azt követelték, hogy hagyja ki a rendőrséget a játékból, ha élve akarja a kedvesét viszontlátni. Most jött rá, hogy más megoldás is van.

Hajnali ötkor összepakolta személyes holmiját, rövid búcsúlevelet hagyott hátra Brunónak, a garázmesternek, s azzal hátat fordított a sejk pompás birtokának, abban a hiszemben, hogy soha többé nem látja.

Röviddel hét után becsöngetett Strömlinéhez, aki Valerie elegáns butikjának közvetlen közelében lakott. Az asszony hálóingben nyitott ajtót.

— Sajnálom, hogy ilyen korán kell az ágyából kirángatnom, de sajnos nem tehetek mást. Bejöhetek?

— Jaj, Meissner úr! Csak nincs valami baj? Rossz híreket kapott?

— Ahogy vesszük — mondta Robert. — Talán nem is olyan rosszak. Jól figyeljen, kedvesem! Nagyon óvatosan kell eljárunk. Semmit sem akarok kockáztatni. Tudja, hogy a zsarolók azt akarják, ne vonjuk be a rendőrséget.

— Igen, igen, többnyire ezt teszik, nem? A krimikben is mindig ez van. Különben is, ki akar a rendőrséggel paktálni?

— Például én — húzta el a száját Robert. — Nagyon szívesen elmagyarázom önnek. Talán ülünk le, és igyunk meg egy kávé. Persze, ha nincs ellenére.

— Ó, dehogy — szabadkozott Strömliné. — Bocsásson meg, hogy ilyen figyelmetlen voltam! Úgy látszik, nem tértem még egészen magamhoz...

Tíz perccel később már a konyhaasztalnál ültek egymással szemben. A konyhában finom kávé illata szállt. Strömli asszony egy tányéron kekszet is tett az asztalra.

— Más sajnos nincs itthon. Mindig az üzletben reggelizem.

— Nem tesz semmit — felelte Robert, miközben az egyik kekszdarabot belemártotta a sűrű fekete folyadékba. — Egyébként nem én fogok elmenni a rendőrségre, hanem ön.

— Én? Jaj istenem, ne!

— De igen — Robert hajthatatlan volt. — Éspedig nem azért, hogy holmi emberrablásról vagy zsarolókról fecsegyen...

— Hanem?

— Hanem, hogy bejelentse Valerie eltűnését. Hiszen eltűnt, nem? Ön-

nek mint az alkalmazottjának nemcsak hogy jogában áll, de kötelessége is, hogy ezt a rendőrségnek jelentse.

— Igen, de . . . mit érünk el ezzel?

— Mit? Azt, hogy a rendőrség foglalkozni fog az ügyel.

— De a zsarolók épp ezt nem akarják!

— Ők valószínűleg a pénzt sem akarják már, különben tegnap a megbeszélt időpontban megjelentek volna.

Margit Strömli elgondolkozva kortyolgatta a kávéját.

— Úgy gondolom, valóban így lesz helyes.

— Hát persze! Valerie lakásán fogok várni önre. A rendőrségen nyugodtan elmondhat mindent, amit tud. Hogy mikor látta Dorsa kisasszonyt utoljára, hogyan vezeti az üzletet stb. Ezek nem titkok. Ez ellen a zsarolóknak se lehet kifogásuk. Ha megkérdeznék, miért csak most jön a főnöknője eltűnését bejelenteni, mondja csak egyszerűen, mert azt hitte, hogy Valerie nemsokára előkerül. Végül is felnőtt, önálló nő, aki nem köteles minden lépéséről beszámolni az alkalmazottainak. Megértett engem?

— Hát persze . . . — bólogatott Strömliné. — Természetesen mindent úgy teszek, ahogy óhajtja, Meissner úr . . .

— Remek. Akkor siessünk!

Robert a konyhában várakozott, amíg Strömli asszony kicsinosította magát. Aztán mindketten kiléptek a kis lakásból, és megindultak a rendőrkapitányság felé.

— Emlékszik még, mit mondtam?

— Persze, természetesen.

— És azonnal jöjjön Dorsa kisasszony lakására, amint a bejelentést megtette. Megértette?

— Nem lenne jobb, ha az üzletben találkoznánk? Nem maradhatok sokáig távol.

— Azon a fél órán már nem múlik — mondta Robert türelmetlenül, és sarkon fordult. Nem érezte valami jól magát. Pedig kézenfekvő volt, hogy ezeket a lépéseket meg kellett tenni. Az eltűntekkel a rendőrség foglalkozik. A történet egyéb részleteibe egyelőre nem kell őket beavatni.

Valerie elegáns lakásában várta Strömli asszonyt. De az jócskán próbára tette a türelmét.

Amikor végre betoppant, nem is hasonlított korábbi önmagára, az ügyes, tapasztalt üzletasszonyra. Kész idegromcs volt.

— Nos?

— Szörnyű volt, egyszerűen elviselhetetlen. Kérem, ihatnék valamit?

Valami innivalóra egyszerre Robertnek is szüksége lett. Két szódás whiskyt mixelt: egy gyengébbet Strömlinének és egy jócskán erősebbet önmagának. Idegességében azonban felcserélte a poharakat. Amint megkóstolta az italát, azonnal észrevette a tévedést, így szerencsére még idejében

KEDVES OLVASÓ!
EZ AZ
ÖN
OLDALA!

Ha Önnek valamilyen orvosi kérdése
vagy problémája van,
ne habozzon,

írjon nekünk!

A közérdekű leveleket és válaszokat
a levelezési oldalon közöljük.

Címünk:

DR. FRANK SZERKESZTŐSÉG
Bastei Budapest Kiadói Kft.
1053 Budapest,
Kossuth Lajos u. 4.

meg tudta akadályozni, hogy Strömli asszony magába döntse a méregerős szeszt.

A teljesen kimerült hölgy ellenkezés nélkül hagyta, hogy Robert kicserélje a poharát, és mohón itta ki az italt.

— Ha tudtam volna . . . — sóhajtott —, hogy mi mindent akarnak megtudni tőlem, biztos nem mentem volna oda magamtól.

— Mit akartak megtudni például?

— Majdnem mindent. Milyen viszonyban vagyunk, mármint Dorsa kisasszony meg én. Mekkora a kisasszony vagyona, hol szokott megfordulni, meg hogy kik a barátai és hogy van-e családja.

— Mit válaszolt erre?

— Természetesen az igazat. De ez nem volt nekik elég. Meg akarják nézni a vevőink listáját is. Amikor megkérdeztem, hogy mire jó ez, azt felelték, hogy a legkisebb nyom is célhoz vezethet. De Meissner úr, valószínűleg önnel fogják kezdeni.

— Velem? — csodálkozott a férfi.

— Biztosan. Végül is ön Valerie kisasszony jövődöbeli férje. Vagy már nem az?

— Hogy érti ezt? — Robertet elöntötte a forróság. Eddig gondolni se mert rá, hogy egyszer valóra válhat, hogy ő, az éhenkórász, most még ráadásul állástalan pilóta és a szép, vonzó, sikerés Valerie Dorsa . . . — Természetesen az vagyok. Valerie és én összetartozunk, egyek vagyunk jóban és rosszban. A kérdés csak az . . .

— Igen? — szakította félbe kíváncsian Strömliné. — Mi itt a kérdés?

— Hogy él-e még Valerie.

— Istenem! Nem gondolja komolyan, hogy Dorsa kisasszonyt . . . megölték?

— Félek, hogy ezek mindenre képesek.

— Igen — bólintott az asszony. — Ettől rettegek én is. Különös mindenestre, hogy a rendőrök állandóan a hozzátartozóiról kérdezősködtek. Úgy tűnt, mintha ez érdekelné őket a legjobban. Ezért aztán . . .

— Tovább! Miért nem folytatja?

— Ezért aztán megmondtam az uraknak annak a németországi unokatestvérnek a címét. Abelnek hívják, Solveig Abelnek. Azt hiszem, Dorsa kisasszony nagyon kedveli.

— Kit? — kérdezte Robert öntudatlanul. — Engem vagy az unokanővérét?

— Mindkettőjüket . . . — mosolygott Margit Strömli zavartan. — Úgysem vezet ez sehova! Lehetetlen, hogy Abel kisasszony valamit is tudna erről a komisz históriáról. Vagy talán mégis? Már azt sem tudom, mit gondoljak.

— Persze, hogy nem tud az unokanővérke semmit. De ez most nem is

fontos. Megegyezett valamiben a rendőrökkel?
Mit ígértek? Nyomozni fognak Valerie után?
Tájékoztatják a sajtót is?

BUDAPEST
DR. STEFAN FRANK

— Bizonyára, Meissner úr. Egy ilyen fontos személyiség eltűnését nem lehet csak úgy agyonhallgatni. Megkérdezhetem öntől, mit szándékozik tenni? Itt várja meg a további híreket? Ez számomra igazán megnyugtató lenne. Vagy talán szolgálati útra kell repülnie?

— Nem — Robert cinikusan mosolygott. — Elég ostoba voltam ahhoz, hogy eláruljam a főnökömnek, hogy nemsokára megnősülök. Erre azon nyomban kirúgott.

— Ez nem lehet igaz! Csak nincs valami kifogása a kisasszony ellen?

— Nem Valerie ellen van kifogása, hanem a nős férfiak ellen.

— Ki hallott még ilyet! És most mihez kezd?

— Olyan főnököt kell keresnem magamnak, akinek más a felfogása. De ez ráér. Nekünk most mindenekelőtt Valerie-t kell felkutatnunk.

— Ó, igen. Csak az a kérdés, hogyan.

Stefan Frank türelmesen hallgatta újabb páciensét:

— Tudja, doktor úr, eleinte nem is törődtem vele. Egyfajta szépséghibának tűnt. Furcsa ezt egy férfi szájából hallani, nem? De sehogy sem tudtam megszabadulni tőle. És főleg nyáron volt nagyon kellemetlen, ha a kertemben dolgoztam. Rövid nadrágban, ing nélkül. Ilyenkor jól kivehető volt. Mondta is az asszony: úgy nézel ki ezzel a felhorzsolts térdeddel, mint-ha egész nap a lépcsőt súrolnád. Valóban a térdemmel kezdődött, de aztán a könyökömön is megjelent. Így aztán elzarándokoltam a bőrgyógyászhoz. Az nagyon gondosan megvizsgálta a kiütéseimet, és végül kijelentette, hogy ez bizony egy meglehetősen csúnya . . . — Egy cetlit húzott elő a zsebéből. — Pso-ri-asis. Hallott már róla?

— Persze — bólintott Stefan Frank. — Pikkelysömöre sajnos egyre több embernek van.

— Jó, jó, de miért éppen nekem?

— A pikkelysömör tulajdonképpen nagyfokú anyagcserezavarra utal. Végleges gyógyulásra ne számítson. Mindenesetre enyhíthető annyira, hogy később már észre sem fogja venni.

— Tényleg? De hogyan?

— Nos, jöllehet, kimondottan psoriasis-diéta nem létezik, a betegnek mégis kerülnie kell az erős fűszereket: borsot, pirospaprikát, mustárt, curryt; néhány tartósított ételt, pl. a csemege uborkát vagy a konzervhúsokat, ill. a citrusfélékből készült ivóleveket. Ellenben bátran fogyaszthat más fűszernövényeket, így petrezselymet, snidlinget, kaport; a napraforgó-margarin és a vaj is ártalmatlan. Sőt friss húst, halat és tejterméket is ehet. A bőrgyógyásza nem mondta el mindezt?

— De nem ám! Az csak olyan gyógyszereket rendelt, amiket még a patikus is alig akart kiadni nekem. — Ezzel a gyógyszeres dobozt kitette az orvos elé az asztalra.

Stefan rémülten vonta össze a szemöldökét.

— Hát ezt valóban csak a legeslegrosszabb esetben kell beszedni. Az ön esete távolról sem ilyen súlyos.

— Úgy gondolja? Mit ajánlana hát?

— Először is egy összetett terápiát. Mindenekelőtt egészségre ártalmatlan, de nagy hatású gyógyszeres kezelésre gondolok, majd az ultraibolya sugár alfa részecskéinek besugárzására. Érti, mire gondolok?

— Hogy őszinte legyek, nem egészen — mondta a jámbor Karl Ridder. — Annyit azonban felfogtam, hogy úgy istenigazából nem lehet rajtam segíteni. De tudja, mi az érdekes? A múlt nyáron Izraelben nyaraltunk a feleségemmel, és hogy ott mindennap a tengerben lubickoltam, sokkal jobban éreztem magam. Amint visszaérkeztünk Münchenbe, az egész cirkusz kezdődött előlről. Miért van ez, doktor? Van ennek esetleg valami köze e klímához?

— Ahhoz is. De még inkább a sós tengervíz és a napsütés gyógyító hatásához. Mindkettő akár hónapokra is eltüntetheti a pikkelysömört. Ezért is húzódik mind több ilyen beteg a napfényes délre. Miért nem tart velük? Hány éves is ön, Ridder úr?

— Hatvannégy.

— Szóval nyugdíjas.

— Dehogy. Van egy taxivállalatom, doktor úr.

— És egy felnőtt fia — ha jól tudom.

— Na igen. De hát a mai ifjúság . . .

— A mai ifjúság semmivel sem rosszabb, mint a korábbi generációk. Csak bízni kell bennük és feladatokat adni nekik. Ha a véleményemre kíváncsi . . .

— De még mennyire!

— Írassa a fia nevére a taxiüzletet, vagy adja neki haszonbérbe, maga pedig költözzön a feleségével a verőfényes délre!

— Csak nem örökre? — kérdezte Ridder elképedve.

— Hova gondol! Minden évben hazalátogathat az októberi sörfesztiválra. De aztán nyomás vissza, mert épp ősszel és télen a legjótékonyabb odalenta a napsugárzás. Mit gondol, én mit fogok tenni, ha elérem a maga korát?

— Na mit?

— Kivándorlok — mondta Frank doktor vidáman. — Keresek magamnak egy jó kis szigetet, veszek egy takaros kertes házikót meg egy halászbárkát. Többre nincs is szükségem. Önnek is ugyanezt javaslom, kedves Ridder úr. Hiszen épp eleget dolgozott már az életben! Engedje át a terepet a fiataloknak! De azért gondoljon a kényelmes megélhetésre is. Kérjen évjáradékot a fiától, hogy hátralevő éveiben se kelljen szűkölködni. Egyébbel ne törődjön, csak az egészségével! Meglátja, hamarosan teljesen rendbe jön. De addig is, amíg végleges döntést hoz, kezdjük el itthon a gyógyszeres és sugárkezelést. Egyébként pedig reménykedjünk, hogy idén hosszú, meleg nyarunk lesz. Napozzon sokat és fontolgassa, hol fogja már az ideit teletölteni. Lanzarote szigetét szívből tudnám ajánlani. Ott ugyanis a fürdőszезон egész éven át tart, az Atlanti-óceán pedig különösen sós. Épp magának való.

— Te jó ég! — nyögött fel Ridder. — Hogy fogom ezt az én Hildámnak elmondani? München a mindene!

— De bizonyára nemcsak München, hanem ön is. Nem hiszem, hogy ne tartana szívesen önnel, hogy együtt élvezzék a nyugdíjas életet.

Amint Karl Ridder elhagyta a rendelőt, az orvost iszonyú vágy fogta el a napfény és a tenger után. Egy kis szabadidőre, békességre vágyott — no meg Solveigra. Az unokahúg jelenléte már így is elég nyugtalaniságot okozott.

zott. Bosszantotta, hogy egyáltalán belement ebbe a kínos játékba. Egyelőre semmi jó nem sült ki belőle, és még csak nem is reménykedhetett, hogy idővel minden jóra fordul.

Martha nővér Wegener asszonyt vezette be. A hölgy negyvenes évei végét taposta, de most jóval idősebbnek látszott. Frank doktorhoz is eljutott a híre, hogy néhány hónapja külön él a férjétől. Ennek tudta be hát az asszony igencsak megváltozott külsejét.

— Jó napot, Wegener asszony! — köszöntötte udvariasan az orvos. — Mit tehetek önért?

— Teljesen kivagyok, doktor úr . . .

Látszik! — vágta rá majdnem Stefan, de sikerült ellenállnia a kísértésnek. Óvatosan csak ennyit kérdezett: — Mi a panasz?

— Valószínűleg a gyomrom az oka. Állandóan feljön a savam, a nyelőcsövem ilyenkor pokolian ég, és összeszorul a torkom. Nemrég voltam az üzemi orvosnál is. Szerinte attól van, hogy a gyomorszáj izomzata nem zár jól, és ezáltal a gyomor tartalma időnként visszakerül a szájba.

— Ez meglehet — bólintott Stefan Frank.

— Fel is írt valami tablettát, de egyáltalán nem használ.

Stefan fürkésző szemmel nézte az asszonyt.

— A reflex-oesofagitis kiváltói sok esetben lelki vívódások, kedves Wegenerné. Megtudhatnék valamit a személyes problémáiról?

— Valószínűleg a férjemre gondol, arra a csirkefogóra. Lelépett egy húsz évvel fiatalabb nőcskével, engem meg teljes nyomorba döntött.

Hangja keserű volt, illet a kinézetéhez.

— És ez önt természetesen nem hagyja nyugodni?

— Hogy lehet ebbe belenyugodni! — tört ki elemi erővel Elfriede Wegener. — Huszonhat évig jó voltam neki, hogy összeszedjük, amink van. Most meg fogja magát és elmegy. Nem maradt egy vasam sem. Munka után kellett néznom az én koromban, hogy ne haljak éhen. De esküszöm magának, doktor úr, ezt nem ússza meg szárazon! Minden este imádkozom, hogy a jó isten megbüntesse aljasságáért. Nem hagyott mást hátra nekem, csak egy nagy halom adósságot.

— Hát ez valóban szomorú. De vigyáznia kellene kicsit magára, hogy ne járjon még rosszabbul.

— Én ennél rosszabbul már nem járhatok. Úgy érzem, nincs tovább. Ami pénzt keresek, semmire sem elég.

— Egy okkal több, hogy legalább az egészségével törődjék, Wegener asszony. Máris felírok önnek egy erős nyugtatót. Ezenkívül főétkezések között igyon egy-egy csésze langyos, keserű kamillateát. Ez is enyhíti majd a fájdalmait. Alváshoz pedig kissé emelje meg a felsőtestét párnákkal. Egyébként a legjobb, amit ajánlhatok, hogy sürgősen keressen fel egy pszichiátert. Garantáltan ő tudna a leghatékonyabban segíteni önnek.

— Micsoda? Ideggyógyászhoz küld? —
csattant fel megbotránkozva Elfriede Wegener.

— Az istenért, kérem, nyugodjon meg! Én csak egy szakorvoshoz küldöm, aki majd a lelkét meggyógyítja. Igen, igen, önt mélyen megsebezték. Önnek lelkileg kell újra talpra állnia. Test és lélek szétválaszthatatlan, ezt jól tudjuk. Mindketőnek egészségesnek kell lenni, különben ilyen zavarok jelentkezhetnek, mint például az ön esetében.

Az asszony nagyot nyelt. — Tudja, doktor úr, ha nem ismerném önt olyan jól, és nem tisztelném mint orvost, most azt hinném, hogy ugrat.

— Erre egy percig sem szabad gondolnia. Marie-Luise azonnal elintézi a szokásos formákat, ön pedig megígéri nekem, hogy a legrövidebb időn belül felkeresi a kollégámat, és mindent töviről hegyire elmesél neki.

Miután Wegenerné is távozott, Stefannak jólesett volna egy jó erős kávé. Éppen csengetni akart, amikor valami szokatlan történt.

Martha nővér komor ábrázattal rontott be a rendelőbe:

— A rendőrségtől van itt valaki, és magával akar beszélni. Megpróbáltam elküldeni, de nem sikerült. Mit csináljunk vele?

— Mit is? — sóhajtott Stefan kimerülten. — Tudja mit, küldje be! És hozzon egy kávé is! Remélem, nem tart sokáig. Különben mi újság a váróban?

— Katasztrofális a helyzet . . .

Stefan bólintott. A hosszú évek során, mióta együtt dolgoztak, megtanulta, mi mit jelent Martha sajtószerű szókincsében. „Katasztrofális” az annyit tesz, hogy tele van, telis-tele.

Hirtelen valaki olyan erővel csapott rá a kilincsre, hogy az orvos össze-rezzen. Martha volt az természetesen, ily módon juttatva kifejezésre, hogy mit gondol azokról az alakokról, akik megzavarják a rendelést.

— Rémes felügyelő, parancsoljon, főnök.

— Reimisch — helyesbített a hivatalnok lágy mosollyal.

— Vagy ügy! Mindegy, így sem hangzik túl jól. — Gondoljon arra, hogy Engel kisasszony injekcióra vár. — Ez utóbbi figyelmeztetés inkább az orvosnak szólt. Az lopva odakacsintott.

— Gondolom, hamar végzünk az úrral. Nos, mit tehetek önért Ré-Reimisch úr? — Kis híján ő is „Rémes”-t mondott.

— Csak egy apró információt kérnék öntől, ha nincs ellene kifogása. Az imént jártam a Fenyő Szállóban, és a tulajdonosnőt kerestem, egy bizonyos . . .

— Abel asszonyt — segítette ki Stefan.

— Pontosan. Csakhogy ő sajnos nem volt bent, de azt tanácsolták, talán próbálkozzam itt.

— Ezt meg hogy értsem?

— Egyesek szerint a hölgy az ön barátnője.
— Tilos talán?
— Természetesen nem. Csak reméltem, hogy itt találom Abel asszonyt.
— Akkor ki kell ábrándítanom. Nincs itt sem betegként, sem magánügyben. Őszintén sajnálom.

— Hm . . . Hát akkor meg is lennénk. Elnézést a zavarásért. De hát én is csak a dögömat végzem, akárcsak ön.

Stefan gondolatai elkalandoztak. Mit jelenthet ez a különös látogatás?

Reimisch felügyelő az ajtóból még egyszer visszafordult, és csak úgy mellékesen megkérdezte: — Nem ismer véletlenül egy bizonyos Valerie Dor-sát?

Stefan egy másodperc töredékéig habozott: — És ha igen?

— Ha igen . . . — csettintett a nyomozó —, nagyon szívesen venném, ha elárulná a hölgy jelenlegi tartózkodási helyét.

— Ugyan honnan tudnám?

— Mivelhogy a hölgy a szállodatulaj unokahúga, és nemrég jelentették be az eltűnését. Ez minden. Ha csak egy kicsit is segítene, hogy tovább jus-sak a nyomozásban, nagyon hálás lennék önnek, doktor. Tudja, nekünk, akik az eltűntekkel foglalkozunk, így is bőven akad dolgunk. Legtöbb ba-junk a tizenéves kisseráccokkal van. Fogják magukat és lelépnek otthonról. Nálunk pedig gyűlnek az ilyen akták. Higgye el, ki sem látszunk a munká-ból. De ha már a felnőttek is ezt csinálják, és ráadásul külföldön szívódnak fel, akkor aztán végképp kiköphetjük a tudónket. Ha minden nyomon kü-lön akarnánk elindulni, akkor éjjel-nappal nem lenne megállás. Ezt viszont a házi orvosom nem díjazná.

Stefan Frank idegei pattanásig feszültek. Eltűnt. Elrabolták. Megzsarol-ták. Réges-rég torkig volt már az egésszel, és ezerszer is megbánta, hogy hagyta magát belerángatni az egész hülye históriába.

— Állj! — mondta határozottan. — Igen, meg tudom önnek nevezni a hölgy jelenlegi tartózkodási helyét. Grünwald, Gartenstrasse huszonhat.

A felügyelő arca meglepetést tükrözött. Vagy csak színlelte?

— Hiszen ez az ön címe, doktor úr!

— Eltalálta. Dorsa kisasszony éppen itt van fölöttünk, a lakásban. Menjen csak fel bátran, és tegye fel neki a kérdéseit, Rémes felügyelő. — A fenébe is, kicsúszott a száján. Most már mindegy.

— Reimisch, kérem. És — hálás köszönet, doktor úr.

A maga az, Jörg ... — Kuhn mama kény-
szeredett mosollyal nyitott ajtót. —
Jöjjön csak be! Bár Daniela még nincsen itt-
hon ...

— Még nincs itt? — Nem tudta titkolni csalódottságát. — Hogyhogy még nincs itt? Már rég itthon kellene lennie.

— Tulajdonképpen igen. De az utóbbi időben eléggé rendszertelenül jár haza a munkahelyéről. Egyébként is hihetetlenül megváltozott, mióta már nem táncolnak együtt. Tényleg, miért is nem? Hiszen minden tekintetben jól összeillenek: magasság, alkat, minden stimmel. Erre a mi Danyuk mindig is büszke volt. Nem tudom, mitől változhatott meg ennyire.

— Mostanában nem táncolok. Megtiltotta az orvos. De egyébként sem tudnék. A jobb lábam felmondta a szolgálatot, tudja Kuhn néni. Rossz passzban vagyok, hiába! És ez mind csak azért, mert ...

— Üljön le már előbb — szakította félbe Dany mamája. — Vagy bejön velem a konyhába? Éppen a vacsorát készítem. Minden este pontban hatkor szoktunk enni, ha semmi nem jön közbe. A férjem ragaszkodik ehhez. Rend a lelke mindennek, mondja, és szerinte ehhez a pontos időben történő étkezések is hozzátartoznak.

Jörg óvatosan leereszkedett egy konyhaszékre, és figyelte Kuhnnét a látakészítés közben.

— Egyébként Danyuk is meglátszik, hogy rendre és fegyelemre nevelték. Különbözik aligha táncolhatna az együttesnél. Ez csak nagyon fegyelmezett embereknek való. Igaz is, kivel táncol ő most?

— Azt hiszem, egy Benjamin nevű fiúval.

— Jesszusom! Azzal a zöldfülűvel!

— De mostanában kihagyott Danyuk egy pár edzést.

— Hogyan? Éppen most, közvetlenül a bajnokság előtt? Ez lehetetlen!

— Mondtam már, hogy Daniela igencsak megváltozott, Jörg. Maga nem sejti, miért?

— Én? Honnan sejtethetnék én bármit is?

Kuhn asszony hümmögött egy keveset, majd lendülettel megkavarta a salátaöntetét.

— Hát tudja, az anyák mindenféleképpen gondolnak ...

— Mire? Mire lehet itt gondolni? — Jörg teljesen gyanútlan volt.

— Én is voltam valamikor fiatal, ugye ...

A fiatalember összeráncolta a homlokát. — Ön még most is nagyon ... nagyon fiatalos — bökte ki végre.

— Semmiképp sem erre akartam kilyukadni. Daniela mostanában vagy egyáltalán semmit nem eszik, vagy ha mégis, hát akkor három helyett. Ez nem normális dolog.

— Lehet, hogy nem mindennapi, de ezzel én is így vagyok. Az embernek

különben sem mindig egyforma az étvágya. Nekem például pillanatnyilag nulla. Az a sok injekció, a galvánkezelés . . . — Az elterelő hadművelet sikerült.

— Igaz is, mi a baja a maga lábának, Jörg? — kérdezte Dany mamája.

— A pénztárcakórt kaptam el — vigyorgott a fiú.

— Mit kapott el maga?

— Mivel az irattárcámat a jobb farzsebemben hordom — mint egyébként a legtöbb férfi —, hát kialakult nálam ez a szindróma. De ki tudhatja azt előre, hogy ha órákon át autóban ül, akkor becsípődik egy idegszála? Most aztán viselhetem a tudatlanságom következményeit. A kezeléstől ugyan már javulok, de nagyon lassan. Az orvos szerint legjobb lenne pályát változtatnom. Egyébként máris új életet kezdtem, ahogy mondta: a pénztárcámat átraktam a kabátzsebembe, és a táncot is abbahagytam. Csak Danyt sajnálom piszkosul, de azt hiszem, ő már megvigasztalódott azzal a tejfelesszájával.

— Nem tudom. Még sosem láttam a fiatalembert. De az, hogy Dany mással táncol, még nem jelenti azt, hogy . . . mással is jár. Képtelenség! Én mindig azt hittem, hogy a lányom többet jelent magának, mint egyszerű táncpartnert.

— Nekem igen. De mi történt övele? Az utóbbi időben nem mondhatnám, hogy különösebben kedves lett volna hozzám.

— Hozzánk se, Jörg — sóhajtott gondterhelten Kuhnne. — A férjemet teljesen kihozza a sodrából. De azt hiszem, megjött Dany.

Jörg olyan hevesen pattant fel a székről, hogy egész testén végighasított a fájdalom. Az ördögbe is! Hányszor figyelmeztette pedig Morena doktor, hogy óvakodjon az ilyen hirtelen mozdulatoktól, amelyek lelassíthatják a gyógyulás folyamatát. Hogy a csudába felejtette el már megint?

Daniela tényleg megérkezett. Teljesen gyanútlanul lépett be a konyhába. De még csak el sem mosolyodott, még csak fel sem csillant a szeme, amint megpillantotta Jörgöt. Sápadtak, kimerültek és betegnek tűnt.

— Dany . . . — motyogott Jörg rémülten.

— Végre megjöttél, gyermekem — mondta az anyja, akít már nem lepett meg a Dany végbement változás.

— Szia — vetette oda foghegyről, és már-már kifordult volna a konyhából, amikor a fiú megragadta a karját.

— Ez volt a köszönés?

— Miért, mire számítottál?

— Na hallod! Ezer éve nem láttuk egymást!

— Pontosan egy hete — felelte a lány jéghidegen. — Ezt nevezed te egy örökkévalóságnak? És most légy szíves, engedj el! Szeretném legalább a kezemet megmosni! — szólt és eltűnt, mint a kámfor.

— Ezt mondtam — sóhajtott Kuhnné —, így viselkedik mostanában szinte mindig.

— És ezt megengedik neki? Próbálnék csak én így beszélni a szüleimmel! Apám biztosan lekeverne nekem egyet.

Daniela visszajött. A zakóját már levetette, csak szoknya-blúzban volt. Most még vékonyabbnak, még halványabbnak tűnt a fiú szemében. Mi lehet az oka? — kérdezte magától.

— Menjetek csak át a nappaliba, gyerekek. Biztos, van mit megbeszélnek. Kér egy sört, Jörg? Vagy inkább egy kis üdítőt?

— Inkább valami üdítőt — válaszolta. — Kocsival vagyok, és nem akarok zúrózni a rendőrökkel.

— Nagyon helyes — dicsérte Kuhnné. — Elkészíted te, Dany?

— Miért én? — pattogott az egyébként oly fegyelmezett leányzó. — Ha inni akar, csinálja meg magának. Mi vagyok én? A cselédje?

— Az nem. De te vagy a házigazda, nem?

— Ph! — fújt Dany és elsüvitett.

Dany mamája nem akart tovább vitatkozni, kivette az üdítőt a jégszekrényből, két pohárral együtt tálcára rakta, és bevitte a nappaliba. Majd pillantásra sem méltatva lányát, kifordult a szobából.

— Meglehetősen különös hangot ütsz meg mostanában mindenkivel — jegyezte meg Jörg.

— Úgy találsz? Akkor kérdezd meg magadtól, hogy vajon miért! — sziszegte Dany.

— Minek? Úgyis tudom, hogy azért fújsz rám, mert benne hagytalak a slamasztikában. De tehetek én róla? Az orvosom azt mondja...

— Fogd már be! — ordította magán kívül a lány, és mindkét fülét betapasztotta. — Azt kérdezd meg inkább, hogy mit mond az én orvosom. Azt, hogy terhes vagyok, mégpedig a harmadik hónapban! Lejárom a lábamat, hogy minden papírt összeszedjek a terhességmegszakításhoz, te meg jössz a lökött meséiddel. Na, most már mindent tudsz. Egyéb kérdés?

Jörg csak állt, mint akibe belecsapott a villám. Végtelennek tűnő másodpercek teltek el, mire végre meg bírt szólalni.

— Terhes vagy? Te terhes! Dany! Daniela! Szerelmem! Hiszen ez — csodálatos!

Most Dany volt a sor, hogy keresse a szavakat. Csak bámulta Jörgöt még mindig szikrázó szemekkel.

— Egészen biztos vagy benne? Úgy értem, megbízatsz az orvosodban? És miféle terhességmegszakításról beszélsz itt? Összeházasodunk, örülni fogunk a Kisbabánknak, és kimondhatatlanul boldogok leszünk.

De alig tudta befejezni a mondókáját, hatalmas pofon csattant az arcán, épp akkor, amikor Kuhn papa belépett az ajtón.

— Na, na, na — mi folyik itt?

Mielőtt Daniela bármit is mondhatott volna, Jörg sugárzó mosollyal fordult a lány apjához.

— Engedje meg, hogy tisztelettel megkérjem a lánya kezét, Kuhn úr — mondta rajongva.

Martin Kuhn hamiskásan mosolygott.

— Áhá, megkéri a lányom kezét. Nekem úgy tűnik, már meg is kapta. Ott a nyoma az arcán, fiatalember. Manapság ez a szokás? Így kell a lánykérésre válaszolni? Nahát, az én időmben ez is másként volt. Szereted őt?

— kérdezte a lányától.

— Úgy-ahogy — morgott Daniela.

— Szereti a lányomat, Ridder úr?

— Imádom! Különben miért venném el feleségül?

— Hazug, szélhámos! — üvöltött Dany. — Gyereket csinált nekem! Ezért akar elvenni. Két rossz közül a kisebbiket választja. Most már legalább te is tudod, papa!

— Igen. Ha mondod — bólogatott Kuhn úr. — Bár megjegyzem, már néhány hete sejtettem. Ha valaki ilyen hisztérikus, mint te, az csak terhes lehet. Anyád is épp ilyen volt. De légy nyugodt, fiam, elmúlik. Na jó, én most kimegyek a konyhába, és hozok egy üveg pezsgőt. Erre inni kell!

Robert üres tekintettel bámult a semmibe. Valerie pazarul berendezett lakásában ült, és már legalább századszorra számolta meg a pénzt. Egyszerűen képtelenségnek tartotta, hogy az imádott nő elrablói már napok óta nem jelentkeztek. Minek kellett hát ezt az őrült összeget felhajtania? Lehet, hogy Valerie már nem is él . . .

BASTEI
BUDAPEST
DR. STEFAN FRANK

Kétségbeesve hunyta le a szemét. Amikor újra kinyitotta, nem akart hinni a szemének: Valerie állt előtte. Gyönyörűen, vonzóan, ápoltan, gondosan kikészítve, mint mindig.

Robert biztosra vette, hogy megalondult vagy hallucinál. Nem, ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen!

— Va-le-rie . . . — nyögdécselt elhaló hangon.

A csoda megtörtént. A sugárzó szépségű nő megindult felé, karcsú kezével finoman megérintette izgatottságtól még mindig reszkető vállát, és mélyen a szemébe nézett.

— Üdvözöllek, Robert.

Szóval nem képzelgés — ez maga a leírhatatlanul csodálatos valóság!

— Nem . . . tudom . . . elhinni . . . — Robert teljesen magába roskadt.

— Pedig elhiheted. — Hűvös ajka a férfi forró szájára tapadt. Selymes hajtincsek csiklandozták a tarkóját. Robertben tombolt a szenvedély, akár csak egy kitörni készülő vulkánban. Izmos karjaival vadul átkarolta eltűntnek hitt kedvesét.

— Mit tettek veled, szerelmem? — kérdezte rekedten, mikor végre megint magához tért. — Hová hurcoltak azok a gazemberek?

— Sehová, édesem. Magamtól mentem el.

Magától ment el. Ez lehetetlen.

— Te . . .

— Igen — bölintott magától értetődő természetességgel Valerie, miközben zakóját hanyagul egy szék karjára dobta. — Persze, hogy magamtól. De csak azért, hogy megtudjam, hogyan fogsz viselkedni.

— Hogy én hogy fogok . . . — Robert becsapottan bámult hol a lányra, hol a halom pénzre — . . . viselkedni? Akkor, amikor megtudom, hogy elraboltak? Amikor azzal fenyegetőznek, hogy megölnék téged, ha nem kapják meg a váltságdíjat? Mégis hogyan kellett volna viselkednem — szerinted? Megszereztem ezt az átkozott pénzt. Százezer dollárt csupa kis címletekben. Akarod tudni, mivel fenyegetőztek? Kívülről tudom a szöveget. Fizessen . . .

— . . . százezer dollárt kis címletekben. Ha nem, a nőt felnégyelve kapja vissza. Még jelentkezőnk. — Jól ismerem a szöveget, kedvesem. Én magam fogalmaztam, én vágtam ki a betűket, én ragasztottam fel őket, sőt én is postáztam.

— Te?

— Igen, én — bölintott Valerie előkelően. Egyik lábát kecsesen átvette a másikon, és fel-le harangozott velük. Cipője színe természetesen most is megegyezett tiszta selyem blúzáéval. Egész lényé nyugodt harmóniát sugárzott.

Robert vacogott, majd hirtelen forróság öntötte el. Elsápadt, a torka kiszáradt. Átélt már az életben néhány kegyetlen helyzetet, de ez maga volt a pokol.

— Miért tetted ezt, Valerie? — suttogta alig hallhatóan. — Miért tetted ezt velem? Megbántottalak talán valamivel, hogy így bánasz velem?

— Azt akartam mindössze tudni, hogy engem szeretsz-e vagy csak a pénzemet, a sikereimet. Kíváncsi voltam, hogy a vagyonom szédített-e meg: ez a lakás itt, a három butikom, az ékszereim — szóval az egész életformám.

— Valerie! — kiáltott fel sebzetten Robert.

— De most már tudom, hogy csakis én kellek neked.

— Szóval most már tudod.

— Igen, tudom, hogy éppolyan őszintén szeretsz engem, mint én téged. Különbösen minek szereztél volna meg ezt a rengeteg pénzt?

A férfi nem válaszolt a kérdésre, ami különben is inkább magabiztos kijelentésnek hatott. Szeme előtt vörös karikák ugráltak. Halántékereiben a vér szinte hallhatóan lüktetett.

— Hol voltál ez alatt az idő alatt? — nyögte ki végül nagy kínnal.

— Az unokanővéremnél, Solveignál, Németországban.

— Ott nem voltál.

— De igen. Vagyis Solveig elővigyázatosságból továbbpasszolt egy barátjához, egy orvoshoz, aki egész közel lakik hozzá. Nála biztonságban lehettem. Bár nem sokáig, be kell vallanom. Váratlanul felbukkant a rendőrség, és felőlem érdeklődött. Solveig akkor már nem volt hajlandó tovább folytatni a bújócskázást. Egyébként nem is lett volna értelme. Elértem, amit akartam.

— Éspedig?

— A bizonyosságot, hogy szeretsz, darling. — Kinyújtotta felé a karját, elővette a legcsábosabb mosolyát, aminek egyetlen férfi sem tudott ellenállni.

Robertnek ezúttal sikerült. Érzéketlen és hideg maradt, mint a jégcsap. Mindent, de mindent kockára tett ezért az asszonyért. A munkáját, a jó híret, az önbecsülését. Eltökélt szándéka volt, hogy kiszabadítja Valerie-t az aljas emberrablók karmai közül, kerüljön, amibe kerül. És ez a vége! El sem rabolták. Az egészet csak megjátszotta. Állítólag azért, hogy próbára tegye az ő szerelmét.

— Szerelem! — kiáltotta megvetően. — Jelent ez neked valamit?

— De, drágám!

— Nem, nem és nem! — ordította magánkívül a férfi, és szájalmasan

becsapottnak érezte magát. — Ilyet velem nem lehet csinálni, ezt nem! Ha nem érezted, hogy téged szeretlek, nem pedig a nyavalyás pénzedet, akkor — akkor . . .

— Akkor? — kérdezte Valerie kihívóan.

— Akkor nagyon sajnálom — mondta, majd hirtelen mozdulattal felállt, összeszedte a szanaszét heverő dollárokat, és kiviharzott az elegáns és pazar butik-tulajdonos nő éppoly elegáns és pazar lakosztályából.

Minden kerülő nélkül, egyenesen a sejk villájához hajtott. Nem törődött vele, hogy látja-e valaki vagy sem. Megkereste Brunót, a garázs mestert, és kivágta elé az asztalra a pénzzel teli mívés bőrrerszényt. Ennek értékes tartalma végül is sem őt, sem a sejket, hanem egyes-egyedül annak egyik kedvenc feleségét, Sulejkát illette meg.

— Megteszel nekem egy utolsó szívességet, öreg cimborá?

— Ha te is nekem — morgott a mester anélkül, hogy felnézett volna a listákról, amiket szemmel láthatóan igen elmélyülten tanulmányozott.

— Mire gondolsz?

— Te jössz előbb — mondta Brunó hanyagul.

— Odaadnád, kérlek, ezt az erszényt Sulejkának? Egy vagyon van benne. De már nincs rá szükségem.

— Kutya legyek, ha értem!

— Nem baj. Szóval, számíthatok rád?

— Hát, ha megbízol bennem, hogy a dohányt nem vágom zsebrel!

Robert ebben a pillanatban még ezt sem bánta volna. De ezt persze nem kell feltétlenül Brunó orrára kötni.

— Ki vele! Mít kérsz tőlem cserébe?

— Azt, hogy eredj a főnökhöz, mégpedig azonnal. Százszor megbánta már, hogy kirúgott. Nem tudott még találni senkit a helyedre. Roppant dühös, ezért aztán mindenkibe beleköt. Könyörülj rajtunk, és foglalkozz egy kicsit a repülőgépeddel. A gazdánkknak már réges-rég Kuvaitban kellene lennie, és nem akad itt élő ember, aki odaröpítené — rajtad kívül, persze.

— Eszemben sincs!

— Így is jó. — Brunó a pilóta lába elé hajtotta az erszényt. — Akkor a legjobb lesz, ha magad mész Sulejkához és tárgyalasz vele. Biztosan nagyon fog örülni! Szegényke, ő szenved a legtöbbit a fenség pocsk hangulatától.

— Érts már meg, Brunó . . .

— Mít értsek meg, emberfia? Még mindig nem fogtad fel, hogy az arabok egészen másként gondolkoznak, mint mi? Jó lesz, ha ezt minél hamarabb megtanulod. Felejteni is tudni kell. Spongyát rá, és kész!

— Nem megy.

— Na, ezt felejtse el. Nekem sem megy sok minden, mégis túlteszem magam rajta. Tán nem keresel itt jól? Sokkal több mindent megengedhe-

tünk magunknak nála, mint bármely más európai munkahelyen. Szerinted talán nem?

— Szerintem nem — dünnyögött kedvetlenül Robert. — Egész Németországban nem találsz még egy olyan főnököt, aki megtiltaná nekem, hogy megnősüljek.

— Meglehet. De ki tudja, egy szép napon még hálás leszel neki, hogy megakadályozta életed legnagyobb baklövését.

Robert elvesztette a türelmét.

— A pokolba vele! Eszemben sincs, hogy mindent előlről kezdjek. Felelősem elmehet a sejk kukutyinba zabot hegyezni.

— Cimbora! Ne bomolj már!

— Mit akarsz még tőlem?

— Azt, hogy gondolj ránk is. Ha minden apróságot a szívünkre vennénk, már régen kikészültünk volna. Játssz meg nyugodtan a sértődöttet, kérj fizetésemelést, és felejtss el az egészet! A kedvemért, öreg!

Robertnek eszébe jutott, mire is nevelték valamikor kiskorában. Ne tegyen semmit meggondolatlanul. Aludni kell rá egyet... főleg, ha fontos döntésről van szó.

— Lehet, hogy igazad van... — mondta kis gondolkozás után. Fáradt volt és kimerült. — Még meghányom-vetem a dolgot. De az erszényt ugye, visszaadod Sulejkának?

— Jó, de mit jelent az nálad, hogy kicsit gondolkozol? Mennyi idő az? — erősködött Brunó.

— Holnap délig döntök.

— Rendben. Akarod tudni, én mit tennék most a te helyedben? Vennék egy üveg whiskyt, meginnám, aztán alaposan kialudnám a mámort.

Na, jobban van? — kérdezte Carlos Morena, az ortopéd szakorvos.

— Sokkal jobban — biztosította Jörg, és csak úgy sugárzott az örömtől. — Már majdnem olyan jól, mint régen.

— Ennek nagyon örülök. A kezelés tehát hatott. Hol hordja most a pénztárcáját?

— Már nem ott, ahol annyi bajt okozott — kacintott Jörg Ridder. — Sőt, az összes taxis kollégámat is óva intem attól, hogy a farzsebébe bármit is pakoljon. Hiába, a mi szakmánkban az ember ilyen veszélyeknek is ki van téve.

— És a tánccal mi újság?

— Meg sem próbáltam. Tudja, az én koromban úgyis előbb-utóbb abba kellett volna hagynom. Egészen fiatal tacsókóknak való ez, akiknek van elég idejük és energiájuk rá. Ha nem jön közbe ez a dolog a lábammal, talán még egy-két évig csináltam volna. De most egészen más okom is van rá, hogy abbahagyjam. — Egyáltalán nem tűnt rosszkedvűnek, amikor ezt mondta, épp ellenkezőleg.

— Megtudhatnám, mi ez a nyomós ok?

Jörg éppen erre a kérdésre várt.

— Apa leszek! — ujjongott.

— Ó, igen? Hát akkor szívből gratulálok.

— Köszönöm. Épp ma este közlöm a szüleimmel. Annyira izgatott vagyok, mit szólnak majd hozzá.

— Bizonyára örülni fognak. Ön már nem tizenéves, hanem meglelt fiatalember, akinek joga van családot alapítani, és ráadásul minden feltétel is adott hozzá.

— Nem vagyok benne olyan biztos, hogy az öregeim is így gondolják — mondta Jörg félénken. — Az apám ugyanakkor a főnököm is, tudja? Bár eddig munka szempontjából kitűnően kijöttünk egymással. Különben is, míg az ember a szüleinél lakik, kevesebb pénzzel is beéri. De ha már családja van, akkor ugye, ez is megváltozik. Lakásra lesz szükségünk, nagyobb jövedelemre. Fogalmam sincs, mit fog ehhez szólni. Ha nem tudunk megyezni, akkor más munka után kell nézmem.

Jörg még egyszer tüzetesen megvizsgáltatta magát, aztán kapott egy igazolást, hogy az alaposan megkínzott idegszála immár teljesen regenerálódott. Amikor délután Danieláért ment a munkahelyére, jókedve a tetőfokára hágott.

— Az orvos azt mondta, hogy megint teljesen oké vagyok! — boldogan nézte a lányt. — Olyan aranyos vagy ma. Ilyen élénk színekben tetszel a legjobban. Új ez a ruha?

Dany kicsit szomorkásan mosolygott.

— Ezentúl mindig ilyet fogok hordani.
— Hogyhogy?
— Mert ez kismamaruha, te csacsi!
— De hiszen . . . egyáltalán nem látszik — dadogott Jörg.
— Tudod, ez úgy van szabva, hogy a növekvő pocaknak helye legyen benne egészen . . . egészen a végállomásig. Ó, Jörg! — Fejét a fiú vállára hajtotta.

— Nem érzed jól magad? — kérdezte rémülten.

— De igen, csak félek.

— Mitől? A szüléstől?

Danynek nevetnie kellett. — Az talán még egy kicsit korai lenne. A szüleidtől tartok kissé.

— Ó, tőlük nem kell, hogy megijedj, kincsem. A lehető legnormálisabb emberek. És nagyon rendesek.

— Attól tartok, hogy a nézeteik is a lehető legnormálisabbak. Mármint a sorrendről.

— Milyen sorrendről beszélsz?

— Szerelmes, jegyes, házasság . . . és csak aztán terhes. És mi éppen a fordítottját csináljuk.

— Örültséggel! A te őseid is örültek, amikor megtudták.

— Na igen, de . . . én lány vagyok. A hírbe hozott egyszem lány. Ilyen esetben a lányos szülők mindig örülnek, ha elfogadható vő jön a házhoz. Egy fiúnál ez másképp van. Mármint . . . egy férfinál, aki ráadásul trónörökös is. A te szüleid biztos egészen más feleséget képzelnek el neked. Olyat, aki legalább tíz taxival száll be a családi üzletbe, hogy aztán a bolt primán fellendüljön.

— Bíz csak rám! Ha nem tetszik nekik a választásom, felmondok, és rögvest átmegek a konkurenciához. Az a tíz ujját is megnyálná, mert hol kap még ilyen megbízható, tapasztalt sofőrt, mint én? Olyan ritka ez a mi szakmánkban, mint a fehér holló.

Kinyitotta Danynek a kocsiját, és segítette beszállni. Gyorsan témát váltott, hogy menyasszonya valamelyest feloldódjon. A saját aggályaiából sem árult el semmit. Nagyon kívánta már, hogy lehetőleg minél hamarabb — és szerencsésen — túl legyenek az első találkozáson.

A Ridder család egy hatalmas ház első emeletén lakott. A földszintet a garázsok, az iroda és a műhely foglalta el. Kívülről az épület igen egyszerűnek és praktikusnak tűnt, belül azonban nagyon otthonos volt.

Jörg az anyját, Hildét már beavatta a titokba. Ezért aztán ma nem a konyhában terített a vacsorához, mint egyébként, hanem a hangulatos ebédlőben, amit különben csak vásár- és ünnepnapokon használtak.

— Heló, mama . . .

— Megjöttetek, gyerekek? — További szavak helyett kedvesen és köz-

vetlenül magához ölelte Danielát. — Úgy örülök, hogy nagymama leszek. Néha igazán irigyeltem a barátnőimet, akiknek kettő, három vagy már négy unokája is van. Hogy viseli a terhességet, kicsim? Vagy tegezhetem ezentúl?

— Természetesen! Tessék csak! Köszönöm, egyelőre jól vagyok. Habár nagyon gyakran sírok. Még akkor is, ha semmi okom rá.

— Ugyanígy voltam én is — emlékezett Hilde. — És határtalan étvágyal tömtem magamba mindent. Sokszor eszembe jut. Manapság ezt már szigorúbban veszik. Aki ma terhes, az sokkal okosabban él, nem iszik, nem dohányzik, sok friss zöldséget, gyümölcsöt eszik, tornázik, és nem utolsósorban divatosan öltözködik. Ez már kismamaruha, nemde? Elbűvölő.

— És vadonatúj — kapcsolódott be Jörg is a beszélgetésbe. — Mert tudod... — Pillantása Danyt kereste. A lány hevesen bólogatott.

— Mert alig pár napja még nem is akartam megtartani a bébit. Sőt! Fűhöz-fához szaladgáltam, hogy végre minden papírt összegyűjtsek, ami a terhességmegszakításhoz szükséges.

Hilde Ridder elsápadt. — Ez nem lehet igaz!

— Most már nem is, anya — nyugtatta meg Jörg. — De hát amíg még csak nem is gyanítottam... na, szóval érted. Úlj már le, Dany! Nem szabad sokat állnod, nem tesz jót a lábadnak.

A lánynak megint nevetnie kellett. — Honnan tudsz te mindent?

— Mint leendő apának, igenis mindent tudnom kell. Anya, beszéltél már az öreggel?

— A legfontosabbról igen. Már tudja, hogy nemsokára nagypapa lesz.

— És mit szólt hozzá?

— Úgy járt, mint Daniela — mondta meghiúsult Hilde. — Potyogtak a könnyei.

— Könnyezett? — csodálkozott Jörg. — Az én apám? Hihetetlen! Hiszen ő sosem mutatja ki az érzelmeit. Nem is emlékszem rá, hogy valaha is megvigasztalt volna, ha kisserákoromban felhorzolt térddel jöttem haza, vagy bógtem, mert más fiúk-jól elverték.

— Ez még nem jelenti azt, hogy olykor ne lenne mimózaelkű. Nem hallottál még arról, hogy a szigorú külső érző szívet takar? Ő különben is mostanában csak a kiütései miatt olyan mogorva. Ez a pikkelysömör több gondot okoz neki, mint minden más baja együttvéve. Úgyhogy, Danielám, ne törődj vele, ha a férjem kicsit nyersebben szól. Nem úgy gondolja ám. Csak nem mindig tudja az igazi érzelmeit kimutatni.

— Azt hiszem, már jön is — jelentette Jörg, és egyszerre úgy kezdett viselkedni, mint egy megszeppent kisfiú, aki épp most törte be focilabdával a szomszéd ablakát.

Az idősebb Ridder, a taxivállalat feje, valóban közelgett. Hatalmas termetű, büszke tartású férfi jelent meg az ajtóban.

Jörg elhatározta, hogy nem kerülgeti a forró kását, egyenesen belevág a dolog közepébe.

— Apa . . . , bemutatom neked a jövődő menyedet unokástul. Kérlek, ne kezdj most üvölteni, erre semmi okod. Amilyen gyorsan csak lehet, öszszeházasodunk. Ez azt jelenti, hogy amint normális lakáshoz jutunk. Jelen pillanatban ez nem is olyan egyszerű. A lakás piac kong az ürességtől. De ha akad egy icipici szerencsénk, no meg jó kapcsolatok, ez is hamarosan megoldódik.

— Áhá. Hiszed te. Na igen. Mindenekelőtt . . . jó estét, családom! — Ridder megcsókolta felesége arcát, és pusztit nyomott Daniela homlokára. A lányt annyira megijesztette a mackós öregúr, hogy majd összeesett. Végül Jörg következett: apa és fia férfiasan kezét fogott. Csak miután így tülesett a formáságon, rukkolt elő idősb Ridder a legnagyobb meglepetéssel.

— Nem kell semmilyen lakást sem keresnetek — mondta. — Ez itt a tiétek. Persze, ha anyád is egyetért velem.

Most Hildén volt a sor, hogy elámuljon.

— Én? Egyetértetek-e? De mivel?

— Hogy a gyerekek átvegyenek itt mindent — mondta magától értetődően Karl Ridder. — És ha azt mondom, hogy mindent, akkor természetesen nemcsak a házra gondolok, hanem a vállalatra is, és persze az ezzel járó felelősségre. Mit gondoltok, megbirkóztok mindezzel?

— Karl . . . — suttogta Hilde teljesen megzavarodva. — Te tényleg . . . nyugdíjba akarsz menni?

— Mit kell ezen így csodálkozni? Hatvannégy éves vagyok, és kínoz a pikkelysömöröm. A stressz csak árt neki, valóságos méreg, mondja Frank doktor. A német klímáról nem is beszélve. Napfény és tenger — e kettő kell nekem! No és egy ügyes fiú, aki a helyemre áll. Szerinted kinek építettem fel ezt az egész kócerájt? Kiért vagy miért strapáltam magam éveken át? Hogy csak halálom után legyen nyugtom? Szó se lehet róla! Még megvárjuk az esküvőket, aztán szedjük a sátorfánkat.

— És aztán hova megyünk? — aggodalmaskodott még mindig Hilde asszony.

— Aztán . . . — mosolygott a bajusza alatt Ridder, majd néhány fotót húzott ki óvatosan a zakója zsebéből —, elrepülünk délre, és keresünk magunknak egy mézeskalács házikót.

Három fej hajolt egyszerre a képek fölé kíváncsian. A fotókon hófehér bungalók látszottak, körös-körül színpompás virágok nyíltak a pálmák és hibiszkuszbokrok tövében.

— Ilyet akarsz venni?

— Miért ne? De ha ez nem tetszik neked, akkor tovább keressélünk. Annyi ott az eladó ház, mint égen a csillag.

— Hol, drága Karl?

— A Kanári-szigetek egyikén, Lanzarotén. — Karl arcán széles mosoly jelent meg. — Amikor Frank doktor ezt az ötletet adta, azonnal kutatni kezdtem. Szerencsénk van, mert állítólag most a legolcsóbbak ott a házak. Na meg aztán, elég öregek is vagyunk már, hogy életünk hátralevő részét kényünk-kedvünk szerint éljük le. Vagy nem?

— Jó, de még mindig nem tudom elképzelni! A Földközi-tenger kellős közepén éljek ezentúl?

— A Kanári-szigetek egyébként is az Atlanti-óceánban vannak. Ez még jobb az én pikkelysömörömrre, mint a Földközi-tenger. És egész éven át élvezhetjük a napsütést. Az eső itt ritka vendég.

— Ez borzasztó.

— Hogy érted ezt, mama? Sosem kell többet gumicsizmát hordanod . . . és lódenkabátot sem — győzködtte Jörg. — Egy barátom már évek óta ott tölti a szabadságát. Azt mesélte, hogy a boltok tele vannak német élelmiszerekkel . . . , sőt bajor sör is van. Ha lesz egy kis időnk, leruccanunk hozzátok. És ha nektek van honvágyatok, csak felültök a repülőgépre. Hiszen csak négy óra az út Münchenig.

— De hát, mikor egy szót sem tudunk spanyolul . . .

— Nem gond, megtanulunk — bátorította Karl, majd egy útitisztítót kapott elő a zakója másik zsebéből. — Legjobb lesz, ha ezt olvasgatsz. A „comer” evést jelent, a „sed” pedig szomszédot. Nos, Isten hozott, Daniela, a mi kis családjunkban. Aztán vigyázz, hogy az unokám vagány srác legyen!

Frank doktor lenyomta a házitelefon gombját.
— Küldheti a következő beteget, Martha nővér.

— Azonnal, főnök.

Az ajtó kinyílt. Martha betessékelt a fekete ruhás hölgyet, és sokatmondóan pillantott az orvosra.

— Wegener asszony, doktor úr.

Mintha Marthának a hangja is egészen megváltozott volna, gondolta Stefan. Legalább annyira, mint Wegenerné, aki nemrég járt nála akut gyomorpanaszával. Akkoriban még megkeseredett, mélységesen csalódott asszony volt. Most viszont mintha kicserélték volna.

— Adjon isten, doktor úr! Mint látja, az ön által rendelt gyógyszerek kitűnően megtették a hatásukat. Már nem is kell az ideggyógyászt felkeresnem. Szinte minden magától megoldódott.

Az orvosnak igencsak törnie kellett a fejét, de aztán beugrott. Persze, Wegenerét elhagyta a férje, és hátrahagyott neki még egy csomó adósságot is, miközben ő maga fiatal barátnőjével Olaszországba költözött. Az elhagyott asszony ebbe betegedett bele, és ráadásul kénytelen volt a pusztta megélhetésért munkát vállalni. „Minden este imádkozni fogok, hogy Isten megbüntesse az aljasságáért” — árulta el akkor neki. Lehetséges, hogy fohásza meghallgatásra talált?

— Nagyon örülök, hogy ... — kezdett hozzá az orvos.

— Hát még én — bólogatott élénken Elfriede Wegener. — Képzeld el, özvegy vagyok. Rám mosolygott a szerencse. Megboldogult férjem elfelejtett engem kizárni a végrendeletéből. Szegénykém — nem fogja elhinni — egy csónakkiránduláson fúlt a tengerbe. A biztosító pedig minden további nélkül fizetett. Óriási, nem? És mivel baleset történt, kétszeres összeget fizettek. Eztán úgy élhetek, ahogy akarok. Gondok nélkül és makkegészségesen. Tulajdonképpen csak azért jöttem, hogy köszönetet mondjak önnek. Mindig olyan kedves és segítőkész volt hozzám. Nagyon ritka ez manapság.

Stefan csak most vette észre, hogy az asszony gyászruhája az egyik legjobb szalonból került ki, és hogy egészen megfiatalodott.

— Igazán köszönöm, Wegener asszony. Örülök, hogy ilyen jó színben van.

— Hát még én — mondta Elfriede indulásra készen. — Végül mindenki megkapja, amit megérdemel.

Miután Wegenerné elment, Stefan még sokáig gondolkozott a szavain. Valóban minden ember azt kapja, amit megérdemel?

Mivel ő volt az utolsó beteg ma este, háziorkosként pedig nem kellett sehol sem vizitálnie, akár fel is mehetett volna a lakásába. Azt tervezte, hogy készít magának valami harapnivalót, aztán átlapozza az újságokat vagy könyvet olvas, esetleg tévézik egy picit. Máskor örült volna az ilyen ajándékba kapott szabad óráknak. Ma valahogy nem. Semmi kedve sem volt

egyedül lenni. Mióta Valerie visszautazott Svájcba, az egész ház üresnek és elhagyatottnak tűnt. Ő maga csüggedt volt, nem volt kedve semmihez; még az is nehezére esett, hogy saját kezűleg megvajazzon egy kenyeret.

— Van még valaki? — szólt ki az asszisztensnőknek.

Martha és Marie-Luise már pakoltak.

— Nincs senki — szólt az idősebbik fáradt hangon.

— Hát akkor holnap találkozunk.

— Viszlát, holnap! Kellemes estét, főnök.

Stefannak már csak ez a jámbor jókívánság hiányzott! El is felejtette megköszönni. Meglepően rossz hangulatban lépkedett fel a lépcsőn. Emlékezett, hogy délben felmelegített valami készételt a mikrohullámú sütőben, de azt már nem tudta volna megmondani, hogy milyen is volt az íze. Éhes volt és teljesen elcsigázott az egész napi munka után. Beleszimatolt a lépcsőház levegőjébe. Mi lehet ez? A kulcsot megforgatta a zárban, és kinyitotta az ajtót.

Miféle isteni illatok ezek? Vagy csak képzelődik?

Az illat a konyhából szállt felé. A nyál összefutott a szájában. Hús, hagyma, fűszerek. Éppen erre vágyott. Vagy ezt is csak elképzelte?

— Heló, Stefan . . .

Stefan nem akart hinni a szemének.

— Solveig, te vagy az?

— Ki más? — kérdezte a Fenyő Szálló talpraesett és vonzó tulajdonosnője. — Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek tőled. És úgy gondoltam, ez egy békés vacsora közben lesz a legegyszerűbb. Kettesben. Tudom, hogy szörnyű hibát követtem el . . . — Rövid szünetet tartott. Egészen úgy, mint ha keresgélne a szavakat.

— Azzal — segítette ki Stefan —, hogy Valerie-t ideküldted?

— Nem — mondta Solveig, és mélyen a szemébe nézett.

— Hanem?

— Azzal, hogy rávettelek erre, aztán meg ostoba féltékenységi jeleneteket rendeztem.

Pillanatokig szótlánul nézték egymást. Aztán Stefan gyöngéden magához ölelte a nőt. Kimondhatatlanul boldog volt. Majd amikor ismét szóhoz tudott jutni, ezt mondta: — Kevés nő van, aki képes arra, hogy belássa a hibáját. Egyébként tényleg képtelen ötlet volt azt hinni, hogy Valerie nekem több, mint egyszerűen a te unokahúgod.

— De azért igen vonzó és bájos, nem találod?

— Bájos, na igen. De hogy vonzó lenne? Nekem nem. Köszönöm, nem kérek belőle. Túlontúl tisztában van a saját értékeivel. Érted, mit akarok

mondani? Állandóan elvárná, hogy körülrajongják, és ez egy idő múlva bizony fárasztóvá válik. Ezenkívül . . .

— Igen?

— Ezenkívül — mondta Stefan ellágyulva — az én életemben te játszod a főszerepet. Szükségem van rád. És csakis rád. Ezt jól jegyezd meg. Hidd el, nagyon elkeserített, hogy alaptalanul gyanakodtál Valerie miatt.

— Belátom, nagy hiba volt. És bocsánatot kérek. Megbocsátasz?

— Tehetek mást? — szólt tréfásan a férfi. — Különben még odaégeted nekem a hagymát, aztán lótték a finom vacsorának.

Robert Meissner szerencsésen túlélte a whiskykúrát, de a másnaposság még mindig gyötörte. Pocsékul érezte magát, mint mindig, ha túl sokat ivott. De hát dühében, csalódottságában tehetett volna egyebet? Egy kiadós reggeli talán rendbe hozná. Ereje viszont nem volt ahhoz, hogy felkeljen és elkészítse magának. Sokkal inkább az foglalkoztatta, hogy hol a csudában van. Körülnézett a vadidegen szobában. Azt a szekrényt ott szemben például még sohasem látta. Azt a pocskék képet a falon még kevésbé. Egyáltalán álmodik vagy ébren van?

A ferde falakból arra következtetett, hogy egy manzárdszobában fekszik. Szegényes bútorzat, csak éppen a legszükségesebbek. Nem, ez biztosan nem Valerie előkelő lakása, a sejk villája pedig végképp nem lehet.

Kopogtattak az ajtón.

— Tessék? Mi van? — kérdezte rekedten. Te jó ég! Már a hangszalagjai is felmondták a szolgálatot.

— Itt a reggeli!

Érdekes módon egyszerre visszatért belé az élet. Kitapogatta az ágy szélét, eltántorgott az ajtóig, és elhúzta a reteszt.

Jól ismert alak állt előtte. Derengeni kezdett valami.

— Ó, a Kathi . . .

— Hát persze, ki más lenne? — nevetett a kerek arcú, vidám nő, miközben bekukkantott a szobába. — Hol szeretne reggelizni, itt fent, vagy inkább lejön a konyhába?

— Nem, nem, inkább itt és most. Farkaséhes vagyok. De előbb rendbe kéne hoznom magamat.

— Ne törődjön vele. — Ezzel a kisasztalra tette a teli tálcát. Robert nem először töltötte itt az éjszakát. Kathi a sejk kertészének a húga volt, és egy jól menő élelmiszerüzletet vezetett valahol St. Moritz kevésbé előkelő negyedében. Mellékesen szobákat adott ki, mint ezt is, ahol ma este aludt. Ha a főszezonban már seholy sem lehetett szállást kapni, az emberek többnyire az örökké jókedvű és segítőkész Kathihoz fordultak. Olyan is volt már, mesélte, hogy egyszer a saját hálószobáját is ki kellett adnia, hogy senkit ne utasítson vissza. Robert egyáltalán nem tudott visszaemlékezni, hogyan és mikor került ide. De mit számít ez most?

Olyan mohón vetette rá magát a bőséges reggelire, mintha legalább is három hétig kenyéren is vízen élt volna. Csak akkor nézett fel újra, amikor már mindent az utolsó morzsáig eltüntetett.

A forró, erős kávé felpezsdítette, és a memóriáját is kissé helyrerázta. Nem tett ő tegnap valakinek valamilyen ígéretet? Dehogynem! Mégpedig Brunónak, az öreg cimborának, aki arra kérte . . . Mire is kérte? Hogy menjen el a sejkhez, kérjen fizetésemelést, aztán tegyen úgy, mintha mi sem történt volna.

Meg tudja ezt tenni? Képes lesz rá?

— Nem! — kiáltotta bele Robert a padlásszoba csendjébe. Az elhatározás kemény volt, de nem feltétlenül végleges. Érdeemes felrúgnia mindent, hátat fordítani a múltnak, mikor a jövő semmivel nem kecsegtet? Na ugye, hogy nem!

Felkelt, bebújt a zuhany alá, majd sietősen megborotválkozott. Amikor mindennel végzett, már sokkal magabiztosabbnak érezte magát. Alig tíz perc múlva benyitott Kathi földszinti üzletébe. A lány barátságosan intett felé, miközben kiszolgálta a vevőt.

— Jó hírem van a számára, Meissner úr — súgta oda bizalmasan. Kérem, legyen még egy perc türelemmel, jó?

Robert behúzódott egy konzervpiramis mögé, és morfondírozni kezdett. Miféle hírt hozott neki Kathi? És kitől? Ki tudhatja egyáltalán, hogy ő hol tartózkodik?

Amikor az utolsó vevő is kilépett a boltból, a lány végre előhúzott a zsebéből egy összehajtogatott cetlit, és átnyújtotta Robertnek. — Remélem, elboldogul vele — mondta.

Csak számok, és egy pár macskakaparással írt szó állt rajta. De ezt a kézírást ismerte. A Brunóé volt, minden kétséget kizáróan. 12—2 golf, 4—5 bob, silabizálta Meissner. Nemsokára bekattant, mit akar a jó öreg Brunó. Lám, jobban ragaszkodik hozzá, mint hitte volna. A sejk tehát 12-től 2-ig golfozni fog a befagyott tavon, amibe ilyenkor télen, mint köztudott, tizen-nyolc lyukat szoktak fúrni. E téli sport olyan szenvedélyévé vált öfenségének, hogy sohasem mulasztotta volna el. A délutáni programok között pedig valószínűleg bobverseny szerepelt. Ez lenne hát a titokzatos írás megfejtése.

Nem sokkal fél egy után a volt pilóta már a tónál állt. A vidám, nyüzsgő tömeg jórészt divatos színű bundákba burkolózó fiatal hölgyekből állt. Első osztályú zöld és piros nercbundák tarkállottak mindenütt. Az álommodellek java része természetesen Valerie szőrmebutikjából származott.

Az urak öltözéke vérbeli sportolókra vallott.

Robert azonnal felismerte egykori gazdáját. Szemmel láthatólag az is őt. Öfensége az ütőjével integetett felé. Ez parancs volt, és Robert Meissner azonnal engedelmeskedett. Eleinte határozatlanul, majd hogyanem vonakodva lépkedett, de amint túljutott a táv felén, sikerült legyűrnie aggályait.

Amint a sejk elé ért, még mindig kissé zavartan meghajolt.

— Fenség, én . . .

— Pillanat, Bob! Csak egy perc. Szeretném még látni, mit üt a gróf. — A szemével hunyorított, valószínűleg a szikrázó napsütés miatt. Tekintetével követte a piros labdát.

— Ez jó! — kiáltott elégedetten, amikor a golyó célt tévesztett.

— Hiába, a gróf sem a régi. Egyébként, Bob, bocsánatot szeretnék kérni

magától. Hamarabb kellett volna, tudom, de hát magának nyoma veszett.

Robert alig tudott uralkodni reszkető hangján.

— Fenség . . .

— Jól van, no. — A sejk lehúzta jobbjáról bundával bélelt kesztyűjét.

— Kezet rá, hogy ezentúl megint jó barátok leszünk. Nem voltam valami rózsás kedvemben, amikor menesztettem magát. De később aztán beláttam, hogy maga nélkül nem boldogulok. A fizetését megkétszerezem, a pilótabetéteit pedig csökkentem. De csak azért, hogy több ideje legyen egy bizonyos hölgynek udvarolni. Rendben?

— Fenség, igazán nem is tudom . . .

— Mit? — mordult rá a sejk.

— Mivel érdemeltem ki ennyi jószágot? — kérdezte őszinte meghatottsággal Robert.

— Madam Valerie-nek köszönje, ne nekem. És most elnézést kérek. Tudja, a golf több, mint játék. Á, el ne felejtsem, holnap reggel tízkor indulunk Kuvaitba. Kérem, gondoskodjon róla, hogy semmilyen technikai akadály ne jöhessen közbe.

A mikor a tavasz kellős közepén váratlanul hidegfront vonult át a városra, kiderült, hogy Oswald Pansénak is ízületi panaszai vannak. Bal térdje megmerevedett és megdagadt, és úgy fájt minden egyes lépésnél, hogy üvölteni tudott volna. Na de Panse a gyors elhatározások embere volt. Rövidesen bejelentkezett Morena doktorhoz a Waldner Klinikára, és azonnali vizsgálatot kért.

— Megint meg kellene szúrnia a térdemet, doktor, mert nem bírom tovább. Alig vonszolom már magam.

— Szóval injekciót . . . — összegezte tömören a szimpatikus spanyol. — A térdízületbe, persze. Hol él maga, mondja? Na, vetkezzen le!

Mialatt Panse megszabadult a ruháitól, az orvos figyelte a valamikori aktív sportoló minden mozdulatát. Az a néhány évtizedes sport bizony nem múlt el nyomtalanul.

— Menjen át oda, kérem!

Panse átbicegett a másik sarokba. Morena doktor követte, majd megta-pogatta a beteg ízületet. — Arthrosis deformans, semmi kétség. De maga ezt már rég tudja, amigo. Mivel kezeli?

— Mivel, mivel! Bebugyolálom, kímélem, bedörzsölöm. Mi mást tehetnék? De egy injekció, az bizony segítene. Még ha fájni is fog, nem érdekel. Kérem, doktor! Ez az átkozott térd még éjszaka sem hagy nyugton!

— Csak mindent szép sörjában — szólt kímért nyugalommal az orvos. — Arthroze deformanson ugyebár azt értjük, hogy a teljesítőképesség és a megbetegedett ízület igénybevétele között aránytalanság áll fenn. Ez esetben az ízületi üreg belsejében lévő porcfelszínnek károsodnak, elhasználódnak, sőt idővel teljesen tönkremennek. Miután a porcfelszín lekopik, a csuszasz csontok dörzsölődnek egymáshoz, és ez persze, hogy fáj, Panse úr. Véleményem szerint ön nem eléggé kímélte eddig az ízületeit.

— Már elnézést, de nem kiselőadásra van szükségem, hanem olyan injekcióra, ami megszünteti a fájdalmaimat, legalább egy kis időre.

— Teljes mértékben megértem önt, de ha az ember egyszer elkezdi, sosem hagyhatja abba. Az adagot állandóan növelnie kell. És ennek bizony mellékhatásai is vannak.

— Mindent tudok. De így nem mehet tovább. Nemrég beszéltem valakivel, akinek térdprotézist tettek be. Úgy tud vele futni, mint a nyúl. Nem próbálhatnánk ezt meg mi is?

— Inkább ne — mondta Morena. — A térdprotézis bonyolult acél- és műanyag konstrukció. Ha már semmilyen más kiút nincs, akkor meg lehet kísérelni. De az eredeti ízületet sohasem fogja tökéletesen pótolni. Ezért is alkalmazzák csakis olyankor, amikor semmilyen más alternatíva nem kínálkozik. Például balesetknél, amikor az ízület szétroncsolódott. De ha csak egyszerű kopásról van szó . . .

— Magának lehet, hogy nyavalyás kis kopás, de nekem . . . — türelmet-

lenkedett az edző. — Ha csak sejtené, milyen pokoli kínokat kell kiállnom, másként beszélne.

— Higgye el, nagyon is jól ismerem a fájdalom fokát, barátom. De magának más megoldást javaslok.

— Mit?

— Egy igen érdekes endoszkópos vizsgálatot.

— Mire gondol?

— A következőket tenném, persze csak, ha beleegyeznek. A térd tájékán a bőr felületén először is három kis bemetszést végeznék. Természetesen helyi vagy gerincvelőben történő érzéstelenítéssel, ahogy óhajtja. Az első nyíláson át egy steril folyadékkal töltött műszert vezetnék be az ízületi üregbe. A második nyíláson keresztül egy hajlékony, hajszálvékony tükrös csövet. Biztosíthatom, a modern orvostudomány valóságos csodafegyvere! A műszer végén lévő optikával kristálytisztá képet kaphatunk magáról a porcra... A harmadik nyíláson át végezetül azokat a műszereket vezetném be, amelyeket speciálisan ehhez az eljáráshoz állítottak elő... — Ezzel elragadtatva rámutatott egy kecses acélépitményre, ami az egyik laboratóriumi asztalon állt. — Ezt itt az orvos meghosszabbított ujjának is szokták nevezni, mert segítségével az ízület belsejének szerkezete könnyen letapogatható. Ne ijedjen meg, az eljárás alig jár valami vérzéssel, de ami a legfontosabb, nem köti a beteget hetekre az ágyhoz. — Az orvost időközben teljesen elragadta a szakmai hév. — És ez még nem minden! Az endoszkópok felhasználási lehetőségei majdhogynem határtalanok. Felszerelhetők ugyanis különféle mérőműszerekkel, kanülökkel, felfújható ballonokkal. Segítségükkel a rossznak a gyökeréig hatolhatunk le. Az ön esetében a beteg ízülethez, ami minden lépésnél pokollá teszi az életét. Nos, mit szól hozzá, nem fantasztikus? Mikorra jegyvezhetem elő?

Szegény Panse kétségbeesetten pislogott.

— Hogy teljesen őszinte legyek, doktor úr, én borzalmasan félek.

— Semmi oka rá. Magából a beavatkozásból semmit sem fog észrevenni. Sőt a seb is garantáltan gyorsan begyógyul utána. — Morena doktor máris határidőnaplójában lapozott. — Mit szólna május nyolcadikához?

— Ilyen hamar? — rémüldözött Panse. — Lehetetlen. Tizenegyedikén esküszik az egyik táncosom. Én vagyok az esküvői tanúja. Egyébként ismeri őt! Rengeteget segített neki, amikor a lábával bajlódott.

— Akkor ez csakis Ridder úr lehet.

— Pontosan. Őt remekül helyrehozta. Ha csak egy-két évvel lenne fiatalabb, még tudnám használni. De most különben is csak a menyasszonyával törődik. Ki vethetné ezt a szemére?

Morena doktor hajthatatlan maradt. — Ha nyolcadika nem felel meg, legyen hát május tizenötödike. És most már nincs több kibúvó, amigo. Egy

szép napon ez is késő lesz. Ridder urat pedig üdvözlöm. Őszintén örülök, hogy ilyen jól van.

— Átadom — bölintott félszegen Panse. — Remélem, ezt nemsokára rólam is elmondhatja.

Ezen a péntek estén nem maradt üres Stefan törzsasztala a Fenyő Szálló éttermében. Az orvos a szokott időben érkezett. Már messziről látszott, milyen boldog, hogy végre feledheti az egész heti stresszt.

Leopold, az öreg főpincér szolgálatkészen sietett elé.

— Isten hozta, doktor úr! Mit hozhatok önnek?

— Jó estét, Leopold! Legelőször is egy finom barna sört, ha lehet. Az egész napi rendeléstől jócskán kiszárad az ember torka.

A sörrel együtt Solveig is megjelent. Amikor Stefan udvariasan fel akart emelkedni, az asszony a vállára tette a kezét, és gyengéden rámosolygott.

— Kérlek, maradj ülve. Ma már biztos elégszer kellett felállnod.

— Neked talán nem? Egyébként elragadóan nézel ki. Új ez a blúz? Még sosem láttam rajtad.

— Eltaláltad. Valerie küldte nekem. Egyedi olasz modell.

Stefan nem tudta levenni a szemét Solveigról. Egész testében szétáradt a boldogság. Semmit sem gyűlölt ugyanis jobban, mint az ostoba vitát és veszekedést, mint a félreértéseket és a bizalmatlanságot.

Világosan látta, hogy mindketten megtalálták a számukra legmegfelelőbb életformát. Mindkettőjüknek megvan a tökéletesen testre szabott feladata: Solveignak a szálloda főnökkasszonyaként, neki pedig magánorvosként a rendelőjében. Életüket kitölti a hivatásuk — sőt, sokszor a végkimerülésig igénybe veszi őket. Éppen ezért nagyon fontos, hogy időnként félrevonuljanak és feltöltődjenek, hogy amikor újra találkoznak, megint képesek legyenek örülni egymásnak.

— Nekem valahogy úgy tőnik, mintha teljesen kicseréltek volna, és ez biztos nemcsak a blúzod miatt van — gyönyörködött Stefan a nőben.

— Új frizurát is csináltattam — mosolygott derűsen Solveig. — Lehet, hogy ezzel függ össze?

— Aligha. Nemcsak a külsődre gondolok. Azt hiszem...

— Mit hiszel?

— Hogy újra beléd szerettem.

— Hát ez csodálatos! Nem sok ilyen ősrégi barát mondhatja ezt el magáról!

— Szerinted nem sokkal több ez egyszerű barátság nál? — kíváncsiskodott Stefan.

— A több gyakran kevesebb, úgy gondolom...

— Solveig, kedvesem, te ezek szerint továbbra is fenn akarod tartani az eddigi állapotokat?

— Te nemkülönben, valld be! Szeretjük egymást. Számíthatunk egymásra. Nem avatkozunk be egymás életébe, és mégis mindent tudunk a másiktól. Megspóroljuk magunknak a kellemetlen súrlódásokat. Nem terheljük

egymást mindennapi gondjainkkal. Házastársakként mindezt nem tehetnék meg. Közös szabad időnket aztán kényünk-kedvünk szerint tölthetjük el. Hát nem ideális állapot ez? Semmi kedvem hozzá, hogy hajcsavarókkal és pakolással az arcomon láss . . .

— Én sem szeretnék előtted munkában meggörnyedt aggastyánként mutatkozni — hunyorgott Stefan. — Azt hiszem, megint neked van igazad. Mégis gyakran vissza kell fogynom magam, hogy ne kapjam fel azonnal a telefonkagylót, ha valami olyan gondolatom támad, amit szívesen megbeszélnek veled.

— Ezt még akkor sem tehetnéd meg, ha házasok lennénk.

— Megint csak igazad van. Na, de most már igazán farkaséhes lettem!

— Én is!

— Mi a csoda, csak nem akarsz velem vacsorázni? Ilyen minden szökőévben csak egyszer fordul elő. Hiszen te elsősorban a vendégeidé vagy.

— Akkor ma sem lesz másként. Te is a vendégem vagy, nem? — Különbén ma délben csak egy salátát ettem. Szándékosan, persze, hogy este veled tarthassak. Leopoldot pedig már megbíztam, hogy mentsen ki a többi vendégnél. Ez a hely eléggé eldugott, így aligha fog bárki is észrevenni és zavarni minket. Egyébként a kacsasültet tudnám melegen ajánlani.

— Prima! Pillanatnyilag a pirított csörgőkígyót is megetethetnéd velem.

Az étkezés nagyon derűs, majdhogynem harsány hangulatban telt. Az orvos éppen az utolsó kacsafalatot csippentette fel villájával, amikor valami olyanra lett figyelmes, ami menten elrontotta további étvágját.

Előtte Valerie Dorsa állt.

Elragadóan nézett ki, mint mindig, fekete, elegáns szabású bárnykosztümjében. Miniszoknyája alól kivillant hosszú, karcsú lába. Csillogó hamvasszőke haja omló fürtökkel keretezte bájos arcát. Csuklóján tömérdek ékszer csilingelt.

Stefan először észre sem vette, hogy nem egyedül jött. Pedig egy lépéssel mögötte egy férfi állt. Magas, széles vállú, már nem egészen fiatal, de korban nagyon is hozzá illő. Napbarnított arcát számtalan ránc barázdálta.

Solveig meglepődve kérdezte: — Valami nincs rendben, kedvesem?

— De igen, minden a legnagyobb rendben. Látogatód van, szívem.

Solveig csak most fordult hátra, és vette észre Valerie-t és kísérőjét.

— Micsoda kellemes meglepetés . . .! — Kicsit erőltetetten hangozott, de a többiek nem vették észre.

— Remélem is, kedves kuzinom. — Valerie sugárzott a boldogságtól, úgyhogy semmit sem lehetett rossz néven venni tőle.

— Csak azért jöttem, hogy bemutassam nektek azt a férfit, aki miatt anynyi nyugtalanság költözött Grünwaldba. Jóllehet ő semmit sem sejtett az egészből. Na meg azért is, hogy bebizonyítsam neki, milyen boldogan is lehet élni. Úgy, mint ti. — Közben sokatmondó tekintettel nézett kísérőjére.

— Nos, ő — Robert Meissner. Bemutatom neked az unokanővéremet, Solveig Abelt. Az úr pedig dr. Stefan Frank. Leülhetünk, nővérkém? Stefan illedelmesen felállt. Megpróbált fesztelesen viselkedni.

— Természetesen, kedves embereknek mindig van hely az asztalunknál. Igaz, Solveig? Örülök, hogy újra látlak, Valerie. De még jobban örülök, hogy Meissner urat is megismerhettem. Abban az esetben, ha még nem vacsoráztatok, a kacsasültet tudnám ajánlani . . .

— Köszönöm, de már ettünk. Egy pohár bort viszont szívesen meginnánk. Talán jobb lett volna, ha előzőleg felhívlak, Solveig, de olyan hirtelen jött minden. Robertnek éppen Münchenbe kellett röpítenie a főnökét, és a fenséges sejk megengedte, hogy én is velük tartsak. Mióta megtudta, hogy eszünkben sincs összeházasodni, mintha kicserélték volna. Ugye, Robert?

— Így van. Nem szereti a nős pilótákat. Meglehetősen különös elképzelései lehetnek a keresztény házasság intézményéről. De az is lehet, hogy voltak már rossz tapasztalatai a nős alkalmazottakkal. Végül is . . .

Valerie gyöngéden megérintette drága gyűrűkkel ékesített kezével a férfi izmos ujjait.

— Az én feladatomban, egyszerre két férfinak megmagyarázni, hogy házasság nélkül is nagyon elégedett és boldog lehet az ember. Erre ti vagytok a legjobb példa. Nézz csak rájuk, Robby! Nem ezt meséltem neked? Stefan és Solveig remekül illenek egymáshoz. És a legaranyosabb az, hogy bár nem házasok, mégis mindent megtesznek egymásért, beleértve a kölcsönös féltékenykedést is.

— Ez — somolygott az orvos — minden kapcsolat sava-borsa.

Az este nagyon hosszúra nyúlt. Amikor végül elváltak egymástól, és Stefan belépett otthonába, az óra egyet ütött. Ennek ellenére cseppet sem volt fáradt, egy nehéz hét minden izgalma egy csapásra elpárolgott. Semmi más dolga nem volt, mint felhőtlenül örülni az előtte álló két szabadnapnak. Legalább az egyiket biztosan Solveiggal fogja eltölteni.

Megengedte magának azt a luxust, hogy délelőtt tízig aludjon. Tartalmas reggelit készített magának, és miközben jóízűen falatozott, békésen olvassza az újságot. Majd szemrevételezte a kertjét, és megcsodálta az éppen bimbózó tulipánokat és nárciszokat. Röviden felírta, mennyi trágyát, biológiai gyomirtót és egyebeket kell a jövő héten beszereznie. Ezenkívül a ház előtti kis padot is frissen kellene lakkozni. És az ablak előtti virágosládákat is újakra kellene cserélni. A palántázással még megvárja a fagyosszenteket. De már maga a tavasz, a nyár, a szabadidő gondolata szárnyakat adott neki.

Milyen jó lenne egy rövidke szabadság, jutott eszébe. De egy igazi háromhetes sem lenne rossz. Solveiggal együtt, persze. Feltéve, ha sikerül

egyeztetniük az időpontokat. Pütkösd Párizsban — igazán csábító. Vagy utazzanak inkább Kréta szigetére? De egy skandináv körút sem volna elvetendő ötlet. Á, mégsem, a körutazásokkal torkig van.

Vasárnap reggel zuhogott, mintha dézsából öntenék. Átkozott időjárás! Tegnap még úgy tűnt, hogy csodálatos idő lesz, ma meg tessék! Hogyan lehetne mégis megmenteni ezt a vasárnapot?

Nem kellett sokáig törnie rajta a fejét, mert váratlanul felbukkant Solveig.

— Öltözz gyorsan, repülünk Rómába!

— Repülünk? Kik? — ámuldozott Stefan.

— A sejk, Valerie, Robert, te és természetesen én.

— Mit keres a fenség éppen most Rómában?

— Nem mindegy? — nevetett Solveig. — Semmi sem lehet rosszabb a müncheni tartós esőnél!

Tényleg elrepültek, és csodálatos napot töltöttek Rómában. Itt napfény volt, meleg és éktelen lárma. Jókedvűen bumliztak a városban, persze a sejk nélkül, mert annak valószínűleg fontos megbeszélései voltak. A két boldog pár bejárta a Szent Péter teret, a Via Venetót, megcsodálta a Fórumot, de a rengeteg, vasárnap is nyitva tartó piac egyikére is bekukkantott. Élvezték a déli város zajos, poros, élénk forgatagát; elsétáltak az elegáns szállók előtt, de enni vagy egy pohárka vörösborra a hangulatos kis tavernákba tértek be.

Nem kis megkönnyebbüléssel landoltak azonban az esős Münchenben. Szemmel láthatóan így volt ezzel a sejk is.

Stefan aznap este korán aludni tért, mert hétfőn már újra zsúfolt nap várt rá.

Az első páciens nem volt más, mint Valerie, aki búcsúzni jött. Most már, hogy tisztában volt vele, kihez tartozik a nő, és mert egyáltalán nem kellett tartania tőle, igen kedves rokonként üdvözölte. Majdnem úgy, mint egy szeretett testvért.

— Minden jót, Stefan. Köszönök mindent.

— Egyáltalán nincs mit — válaszolta az orvos szelíden. — Épp ellenkezőleg, a mostani látogatásotok pompás meglepetés volt. Csak annyit akartam még mondani, Valerie . . .

A lány kérdően nézett rá.

— Te és a Roberted . . . — folytatta —, szóval ti ugyanolyan jól illetek egymáshoz, mint Solveig meg én.

— Ugye . . . — mosolygott a különleges szépségű nő. — Én is éppen így látom. Húsvétkor, ne felejtsetek, szeretettel várunk benneteket St. Moritzba. Ne mondd, kérlek, hogy nem lesz rá időtök. Végül is meg akarjuk nektek mutatni, milyen boldogan élünk, Robby meg én. Ez már csak mégér egy kiruccanást!

VÉGE

gy
e-
sl
e-
ol-

a

ny
jk
og
a
ék
ök
ér-

n.

rá.
ár,
ett
ze-

ke-
ar-

ek

gy
tz-
ek-
gy

Januártól új sorozat!

John Sinclair
A szellemvadász

*BORZONGÁS,
KALAND,
RETTEGÉS*

**Történetek
az árnyékvilágról**

Hirdessen nálunk!

Hirdetésfelvétel:

1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. II/6.

118-5716

Ne feledje!

Minden hónap
első hetében

DR. STEFAN FRANK:

**Egy orvos
különleges esetei**

**KERESSE
AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL!**

MEGRENDELŐLAP

Megrendelem a Dr. Stefan Frank: Egy orvos különleges esetei c. regényfüzet-sorozatot
... példányban az alábbi címre:

Megrendelő neve: _____

Címe (város, község, kerület): _____

utca, tér, ltp.: _____

emelet, ajtó: _____

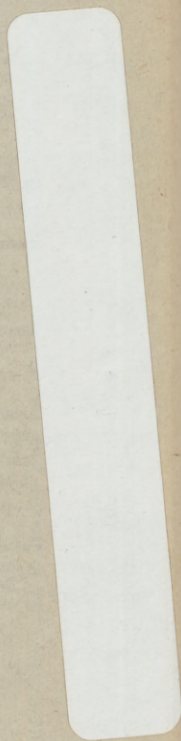
irányítószám: _____

**Előfizetési díj: egy évre 576 Ft
fél évre 288 Ft**

Az előfizetési díjat a részemre küldendő átutalási postautalványon egyenlítem ki.

Aláírás

A megrendelőlapot borítékban, *bérmentesítve* az alábbi címre kérjük feladni:
HELIR Budapest XIII., Lehel u. 10/A 1900.

ARANY KÖTÖTÜ

Az európai nők
kötős lapja

Kötésminták kezdőknek
és profiknak

A szezon slágerei

CSAK 78 FORINTÉRT

Megjelenik havonta,
kapható az újságárusoknál

5569-2

DR. STEFAN FRANK

Szívem-lelkem a lányodé

*... avagy hogyan tanult meg egy kislány
újra mosolyogni*

Nénikéje hirtelen halála után a fiatal Regine egy szál magában áll a világban, pénz, állás és lakás nélkül. Nincs egyebe a mosolyán, nyelvtudásán és aranyszívén kívül. Jól tudja ezt dr. Frank is, aki vállalja a közvetítő szerepét, és állást szerez a lánynak a jóképű és dúsgazdag ingatlanügynök, Ludwig de Vries floridai otthonában. Nem mindennapi munka vár itt Reginére, akit a ház ura, Ludwig de Vries kislányának, Debbynek a nevelésével bíznak meg.

A kislány és fiatal nevelőnője az első pillanattól fogva egy szív, egy lélek. Debby papája boldog, sógornője azonban egyre nagyobb aggodalommal figyeli az eseményeket, és semmilyen eszköztől sem riad vissza, hogy elérje célját: a de Vries ház úrnője legyen ...

BASTEI
BUDAPEST

**KÖVETKEZŐ
REGÉNYÜNK**